

Grace F Knoche

Mysterieskolorna

Källor och förkortningar	6. Initiationernas gradindelning
Förord	7. De mindre mysterierna
1. Brödraskapets grundande	8. De större mysterierna
2. De första mysterieskolorna	9. Initiationens vägar
3. Mysteriernas existensberättigande	10. Stängandet av mysterieskolorna
4. Esoterikens vävnad	11. Den ockulta successionens linje
5. Mysteriernas två former	12. Mysteryskolorna idag

Originalets titel: The Mystery Schools

© Teosofiska Bokförlaget

ISBN 91-86154-03-6

Förord

En mysterieskola är ett själens universitet, en skola för studiet av den inre människans och den omgivande naturens mysterier. Genom att förstå dessa mysterier varseblir den studerande sin intima samhörighet med det gudomliga och strävar medelst självdisciplin och hängivenhet att bli ett med sin inre gud.

Denna bok vill presentera vissa grundläggande läror som förhoppningsvis ger en någorlunda klar bild av vad en mysterieskola verkligen är. Någon fullständig kunskap om var mysterieskolorna har legat, om var de finns idag och om deras väsentliga karaktär har inte getts ut. Därför förundras t ex de historiker som sysslar med de grekiska mysterierna över hur väl det tysthetslöfte har hållits som dessa mysteriers lärjungar fick avlägga. Detta tysthetslöfte gällde inte mysteriernas offentliga ceremonier som t ex processionen längs Den Heliga Vägen mellan Athen och Eleusis i vilken män, kvinnor och barn deltog. Det är "de Större Mysteriernas riter. de hemligheter som hänför sig till *teletai* (verklig initiation) och *epopteia* (den kulminerande visionen) som aldrig har avslöjats". (Eliade: *A History of Religious Ideas*, I:294.)

Den studerande kan dock finna en stor mängd information utspridd här och där i äldre tiders litteratur. Med den informationen kan han bygga upp en bild av mysterieskolornas aktiviteter, en bild som - om han efter en rad jordeliv fyllda av studiet och praktiserandet av den forntida visdomen blivit förberedd i sitt inre - kan övergå i upplevd verklighet.

Det som kan upptäckas av den seriöse studeranden kan liknas vid vår kunskap om atomen. Vem har väl någonsin sett vad en atom *verkligen* är? Vilket mikroskop har trängt in i dess tillvaros hemligheter? Ändå vet vi idag mer om atomen med sina elektroner än tidigare under historisk tid. Fastän atomen är osynlig för både ögat och linsen, har forskarna upptäckt *skenet av dess spår*, dess "ljusväg". Ihärdigt studerade de denna ljusväg tills de med bevis och slutsatser kunde avslöja atomens sammansättning och nästan andliga ursprung.

Likadant är det med mysterierna. När vi granskar historiens blad och därvid går allt längre och längre bakåt i tiden ser vi inte själva mysterieskolorna, men genom studier och hängivenhet kan vi skymta de spår av ljus de lämnat efter sig. Med hjälp av andliga vittnesbörd och slutsatser kan vi upptäcka ljusbringarna och hur de tid efter annan lade grunden till våra stora religioner och filosofier. Några av dessa ljusbringare har lämnat ett kraftigt sken efter sig, andra ett mindre kraftigt, och efter en del av dem återstår bara ostadiga glimtar av sanningen.

Fysikern kan inte se den fysiska atomen men vet ändå att den finns som all materias grundval. Den teosofistuderande kan inte peka ut någon mysterieskola men vet att de finns som hjärtat i planetens andliga och intellektuella liv. Vem vågar påstå att mysterierna inte finns, när lysande spår av andlig kraft finns spridda över hela världen? Om våra fysiska kroppar har sitt ursprung i osynlig livseld, varför skulle då inte våra andliga, intellektuella och moraliska kroppar på samma sätt ha sitt ursprung i planetens andliga och intellektuella eldtöcken?

Mänsklighetens ockulta nätverk har sin fullständigt nedtecknade historia, men denna är i sin helhet inte tillgänglig för oss utan bara för de antagna lärjungarna. Vi kan dock med hjälp av den forntida visdomens kraftfulla lins studera hur de strålar av ljus som varje ljusbringare under århundradenas lopp sänt ut har spritt sig. Vi kan också fånga något av de forntida templens atmosfär och skönja mysterieskolornas ändamål och undervisningsmetoder. Dessutom kan vi få kunskap om den stränga disciplin som fordrades av dem som försökte bli invigda i hemligheterna om mysterieskolornas ursprung och framtida utvecklingsväg.

Författaren står i stor tacksamhetsskuld till teosofin sådan den framförts av H P Blavatsky. Förhoppningsvis kommer denna bok att sporra de läsare som ännu inte tagit del av hennes skrifter att dricka ur den visdomskälla de utgör.

Pasadena, Kalifornien
2 oktober 1999

[Till kapitel 1](#)

[Till Titelsidan](#)

Kapitel 1

Brödraskapets grundande

För miljoner och åter miljoner år sedan var mänskligheten ett Moder natures unga barn - ouppväckt, levande i ett dåsig och drömligt tillstånd. Människans insikt om sitt jagskap var ännu latent och hon var bara instinktivt medveten. Då nedsteg de gudomliga varelser som vi kallar manasaputraer - sinnets söner - till jorden och tände med den intellektuella soleldens låga människosinnets latent veke, och människans utvecklingsvandring som tänkande varelse startade. Självmédvetandet vaknade och människan genererade intellektuell och emotionell energi. Hon kunde älska och hata, hon kunde segra och förlora. Med den kunskap hon förvärvade fick hon makt att välja och med sina val formade hon sin framtid. Och insikten om detta flödade som vin i hennes ådror.

De sig utvecklande människorna krävde mer kunskap och ännu mer kunskap. De såg tacksamt upp till de gudalika varelser som hade kommit för att uppväcka dem, och i årtusende efter årtusende följde de dessas vägledning som barnen kärleksfullt följer i sina mödrars fotspår.

När på det sättet tidsåldrar förflutit efterträddes manasaputraerna av gudomliga lärare som höll uppsikt över den unga mänsklighetens utveckling och gav människorna insikter i konstarter och vetenskaper, lärde dem att så spannmål på åkrarna, lärde dem att leva ett rent och moraliskt liv osv. Kort sagt så inrättade dessa lärare de första skolorna för undervisning och träning i materiella, intellektuella och andliga ämnen, öppna för alla som ville lära. Under denna tidiga period fanns det inga mysterieskolor. Den forntida visdomen var allas arvedel, ty ännu hade ingen kunskap missbrukats och det fanns alltså ingen anledning att hålla skolorna hemliga. Under denna gyllene tidsålder gavs kunskapen beredvilligt ut och togs oförbehållsamt emot. (Jmf BCW, 14:248-249)

Människosläktet var ungt och alla dess medlemmar hade inte lika lätt för att lära. En del kunde på grund av erfarenheter från tidigare världsperioder snabbt och med lätthet ta till sig den erbjudna undervisningen och valde intuitivt att ägna sig åt andlig tankeverksamhet. Andra, inte lika uppväckta, utvecklades bra men egensinnigt, medan en tredje grupp av slöa individer betraktade lärande och framåtsträvande som en börda och blev efterslätrare i utvecklingsprocessen. För dem var andlig apati att föredra framför andligt bemödande.

Mänskligheten som helhet gjorde snabba framsteg i förvärvandet och användandet av kunskap. En del individer utförde onda handlingar, andra utförde goda. Det som varit latent själsanlag blev nu aktiv godhet och aktiv ondskas. Lidande och smärta blev naturens barmhärtiga metod att återföra människohjärtat till dess ursprungliga instinkt - instinkten att göra sina val efter andliga riktlinjer. Men allteftersom människans sinne skärpte sina förmågor och mental överlägsenhet framstod som viktigare än andlig, blev intellektets gåva ett tveeggat vapen. Å ena sidan var intellektet överbringaren av andlig medvetenhet och oanad intellektuell hänryckning, å andra sidan kunde det vara ett förstörelsens och skräckens och i värsta fall den medvetna andliga ondskans instrument. Som H P Blavatsky skriver:

Himlens och jordens mysterier, som i dess renhets dagar uppenbarats för den tredje rasen av dess himmelska lärare, blevo en stor ljushärd, vars strålar givetvis försvagades, när de spredos och utgötos över en otjänlig, emedan alltför materiell, jordmån. Hos massorna urartade de till trolldom och antogo sedan formen av exoteriska religioner, vidskeplig avgudadyrkan. (DHL, s 2:309)

Naturen är genomgående cyklisk: omväxlande andligt fertil och ofruktsam. I den tredje rottråsen för länge sedan förgångna tidsperiod på den numera sjunkna kontinenten Lemurien, var cykeln inte gynnsam för andligt framåtskridande. I stället expanderade fysiska och materiella energier med accelererad hastighet, varvid den andliga energin drogs samman och bromsades. Tidsperiodens mänsklighet var en del av den allmänna utvecklingsströmmen, och varje enskild människa reagerade på den allt rårare atmosfären i enlighet med sin egen natur. Några motstod de nedåtriktade inflytelserna genom sin uppvaknande andlighet medan andra, med mindre förståelse för vad som skedde, vankelmodigt pendlade mellan ande och materia, mellan gott och ont. Ibland lyssnade de till intuitionens sufflerande röst, ibland rycktes de med av den nedåtriktade strömmens framrusande vågor. Resten av människorna, i vilka intellektets låga lyste svagt, störtade sig huvudstupa i strömmen utan att bry sig om dess turbulens och smuts.

Allteftersom den nedåtriktade cykeln fortskred, blev kunskapen om de andliga sanningarna och vikten av att leva

i enlighet med dessa ett glanslöst och obrukbart redskap i människornas hjärtan och sinnen. Denna dårskap var i det kosmiska perspektivet oundviklig och åtgärder vidtogs, ty liksom det finns många typer av människor - andliga, materialistiska, intelligenta, enfaldiga - så finns det överallt i universum varelser på olika utvecklingsnivåer, nivåer som från mineral-, växt-, djur-, människo- och ännu högre naturriken på jorden sträcker sig till dennas hierarkiska överhuvud och bortom.

Under de första årtusendena hade jordens andliga överhuvud och beskyddare stimulerat den andliga eldens aktivitet hos de individer där det var möjligt. Men i samma takt som kunskapen om de gudomliga tingen blev missbrukad av dem som var viljestarka men hade låg moral, beslöjades sanningen. Planetens väktare kände då behovet av att välja ut en samling medarbetare som skulle beskydda den urgamla visdomen, och en handfull illuminerade människor, i vilka den andliga iveren brann klart, bekräftade helhjärtat sin lojalitet till den planetära handledaren - mänsklighetens andlige hierark. I tidsåldrar hade vissa individer blivit vägledda, styrkta och prövade på en mängd sätt, och de som bestod självkännedomens och självuppoftningens prov fördes nu samman för att bilda det första samfundet av andligt-gudomliga mänskliga varelser - Det Stora Brödraskapet. Som G de Purucker säger:

Då verkställdes sammanförandet av de i andligt och intellektuellt avseende främsta representanterna för människosläktet. .globens tyste väktare kunde, genom den andligt-magnetiska attraktion som likar utövar på likar, t o m i den tredje rotasens början attrahera vissa individer till Ljusets Väg och sålunda med dessa det manasaputraiska "nedstigandets" förelöpare bilda ett fokus för andligt och intellektuellt ljus på jorden. Detta fokus var inte i första hand en sammanslutning eller ett brödraskap, utan en förening av vad man skulle kunna kalla mänskliga andligt-intellektuella eldar som på jorden då representerade hjärtat av Medkänslans hierarki.

Nu blev det genom just detta fokus av levande eldar, idag fortlevande som Mahatmaernas Stora Brödraskap - vilket aldrig degenererade eller förlorade sin höga status som jordens mystiska centrum - som ljuset från Medkänslans hierarki strålade ut. . Det Stora Brödraskapet kan alltså i en obruten linje härledas direkt från den tredje rotasens ursprungliga ljusfokus. (ET, 2:1048-9 not)

Sålunda förblir mänsklighetens äldre bröder "de utvalda väktarna av de mysterier, som blivit uppenbarade för mänskligheten av dess gudomliga lärare.och genom traditionen går en av de hemliga lärorna bekräftad viskning om att dessa utvalda voro fröet till en hierarki, *som sedan denna tid aldrig dött.*" (DHL, s 2:310) - dvs inte dött sedan det Stora Brödraskapet etablerades för ca 12 miljoner år sedan. Från detta centrum har i miljoner år ett kontinuerligt flöde av ljus och energi strömmat in i världen och särskilt in i deras hjärtan som vigt sina liv åt att tjäna sanningen. Från Brödraskapet utgick budbärare, visdomsmästare, för att besjåla forntidens stora religioner, och det kommer att fortsätta sända ut budbärare så länge mänskligheten behöver dem.

[Till kapitel 2](#)

[Till Titelsidan](#)

De första mysterieskolorna

Tiden gick och människorna växte sig allt starkare. När Lemurien efterträddes av Atlantis och den tredje rotrasen av den fjärde, utkämpades våldsamma strider mellan dem som företrädde ljus och sanning och dem som företrädde mörker och okunnighet.

Moralisk styrka uppnås inte enbart genom intellektets uppväckande eller genom besittningen av psykisk och fysisk kraft. När den atlantidiska civilisationen nådde sin blomstringsperiod hade atlantiderna utvecklat ett effektivt intellekt, vilket emellertid styrdes av psykofysiska krafter som i stort sett fick verka utan att tyglas av moraliska hållhakar. Magin, som lemurierna hade utövat på ett naturligt sätt, blev i händerna på de atlantidiska jättarna materialistisk och psykisk magi som användes till orgier av trolldom, vars konsekvenser vi ännu idag känner av i utbrott av hat och galenskap. Det var dock inte alla atlantider som övermannades av sin egen styrka även om en stor del av dem blev onda trollkarlar och gick under, men många, i vilka andlighetens ljus kunde skönjas "som genom ett mörkt glas", blev offer för de skändliga vågor av omoral som svepte fram över det atlantidiska kontinentssystemet. I sin förvirring vacklade de än hit än dit, följde falska gudar och ovärdiga ledare. Det var bara ett fåtal individer - förmodligen flera miljoner, men få i jämförelse med kontinentssystemets enormt stora befolkning - som förblev starka och rena, moraliskt upplysta genom kontakt med det andliga. Dessa blev Brödraskapets lärjungar, de som gav sin omgivning impulser till dygd och disciplin.

Fram till dess hade det inte funnits någon efterfrågan på mysterieverksamhet, eftersom sanningen hade varit mänsklighetens gemensamma egendom. Men med den alltmer framträdande jag-medvetenheten

föddes egoismen ur de dittills okända önskingarna och lidelserna, och alltför ofta missbrukades kunskap och kraft tills det slutligen blev nödvändigt att begränsa antalet av dem som *visste*. På så sätt uppkom initiationen. (BCW, 14:249)

För att säkerställa rotrasens framtid måste någonting göras. Förhållandena hade blivit så kritiska att det enda som kunde göras var att etablera ett andligt centrum i varje nationell enhet som skulle skydda de sanningar som där fanns tillgängliga och tjäna som ett hemligt utbildningsställe där verkliga sökare kunde disciplineras och instrueras och, om de befanns värdiga, direkt - dvs genom initiation - ta del av sanningen.

Brödraskapet, som redan under den senlemuriska tiden hade etablerat osynliga länkar för esoterisk instruktion genom vilka de som var tillräckligt sensitiva kunde tränas, renas och stärkas för att ta emot och skydda sanningen, satte därför igång en systematisk kampanj. Lärjungar - budbärare - drog ut och grundade esoteriska skolor, speciella träningscentra, med syftet att i dessa samla eliten bland män och kvinnor för disciplinering och invigning i naturens mysterier.

På så sätt etablerades för fyra à fem miljoner år sedan, när atlantiderna var på väg att förstöra sig själva genom andlig ondska, de första mysterieskolorna. Från dessa tidiga centra avknoppades andra mysterieskolor i alla delar av den atlantiska världen. När atlantiderna stod på höjden av sin storslagna *materiella* utveckling, arbetade skolorna hårt med att bekämpa den alltmer utbredda förekomsten av trolldom. Många människor - kanske miljoner - räddades av mysterieskolornas insatser. De mer uppväckta individerna sökte utbildning i skolorna, medan den stora massan - som inte kunde delta i de heliga initiationsriterna på grund av otillräcklig inre utveckling - gynnades av den indirekta andliga strålningen.

Det fanns emellertid de som smakat på ondskan och funnit den tilltalande, och vilkas hårdnande hjärtan fick dem att ta instruktioner i onda discipliner. Samtidigt som andliga centra för ljus och sanning etablerades, etablerades därför också skolor för ondska, och de hängivna bland dessa skolors lärjungar blev med tiden vänsterhandsvägens mästare. Då förenades ljusets och sanningens herrar till en oövervinnelig styrka för att

göra motstånd mot den fruktansvärda och tilltagande ondskan som vänsterhandsvägens mästare bland atlantiderna lade i dagen. Detta ledde till grundandet av ännu hemligare skolor, tempel för undervisning och för mysterier som var otillgängliga för alla utom för dem som bestått de mest förskräckliga prov.

.Mysterierna gavs till rotrasens utvalda när atlantiderna i gemen börjat falla alltför djupt i synd för att kunna anförtros naturens hemligheter. (BCW, 14:251, 246)

Så inföll det mest dramatiska skedet i rundens hela historia, ett skede som varade i flera miljoner år och innebar cykelns övergång från materiell till andlig inriktning. Vid mitten av den fjärde rotrasen i denna fjärde rund fick atlantiderna se ande och materia i jämvikt, och frågan om *vilken riktning utvecklingen skulle ta* uppkom - mot ljus och ande och mänsklighetens slutliga frigörelse eller mot mörker och materia och mänsklighetens förslavning? Jorden darrade. Skulle den medfödda andligheten visa sig vara starkare än den förvärvade materialismen? Skulle mänskligheten stiga uppför den lysande bågen eller falla huvudstupa i materians avgrund på den nedåtriktade skuggiga bågen? Av de miljarder människor som befolkade jorden skulle varje individs hjärta vägas för sig, och var och en måste själv bestå det prov denna vägning innebar. Ett misslyckande medförde att han drogs ned i allt grövre materialism och blev oförmögen att hänga med i den andliga utvecklingen under resten av den innevarande världscykel. Höll han måttet, väntade uppstigandet med den allmänna utvecklingsströmmen mot självmedveten förening med det gudomliga.

En miljon år förflöt och till lycka för mänskligheten visade det sig att majoriteten av individerna - till stor del tack vare mysterieskolornas insatser - hade bevarat tillräckligt mycket av sin medvetenhet om det gudomliga och valt framåtskridandets väg. För många hade valet skett omedvetet, men det var ändå ett val och det hade gjorts av den bättre delen av deras natur - med hur stor marginal får vi aldrig veta.

[Till kapitel 3](#)

[Till Titelsidan](#)

Mysteriernas existensberättigande

Den ena naturkatastrofen efter den andra inträffade och den fjärde rotrasens tunga slagg gick sin undergång till mötes när himlens och jordens vatten översvämmade landytorna i enlighet med karmas lag. Men jämsides med sjunkandet av Atlantis, en process som tog flera miljoner år i anspråk, hade nya landytor höjt sig på andra delar av jorden, och dessa befolkades med tiden av vissa atlantider som drog dit i flera stora emigrantvågor (se SOP, s 16-25).

På så sätt gav den fjärde rotrasen upphov till den femte. Dennas vagga stod i Shamo- eller Gobiöknen med omgivande högslätter, ett landområde vars sandiga vidder idag inte vittnar om att det en gång i tiden var rikt på grönska och att dess dåvarande skogar och sjöar såg högt utvecklade civilisationer komma och gå. Där såddes under flera miljoner år, medan Atlantis utkämpade sin dödskamp, den nya rotrasens frön på jungfrulig mark.

Naturens verksamhet är välgörande. Under det att karma och cyklisk reinkarnation tvingar hennes mänskliga avkomma att ta konsekvenserna av sina livsytringar, sår hon fröna till varje ny rotras på ny mark så att den avlas i renhet och föds upp med andlighet. Den nya rotrasen, bestående av egon som förblivit rena och starka under de atlantidiska omvälvningarna och nu ännu en gång hjälptes av nedstigna halvt gudomliga varelser, blev ett fokus för andligt ljus. Som mästaren KH skrev:

De *högsta* planetandarna, de som inte längre kan göra misstag framträder på jorden bara vid en *ny* mänsklighets uppkomst. Och de stannar inte bland människorna längre än som behövs för att de eviga sanningar de meddelar skall bli så starkt inpräglade i de nya rasernas formbara sinnen, att sanningarna inte går förlorade eller glöms bort av de generationer som följer under de kommande tidsåldrarna. En planetandes uppgift är bara att slå an SANNINGENS GRUNDTON. (ML, s 40-41)

Samtidigt med etablerandet av mysterieskolorna på Atlantis för fyra à fem miljoner år sedan började den femte eller ariska* rotrasen långsamt att gestalta sig, i mycket stor utsträckning med hjälp av de andligt förfinade egon som drogs till den av den gudomliga släktskapens band. När marken var förberedd och sanningens grundton anslagen drog sig halvgudarna tillbaka till sina högre sfärer. För en miljon år sedan hade den nya rotrasen letts in i vuxentillvaron med kunskap om de "eviga sanningarna".

Men allteftersom århundradena gick och civilisationerna efterträdde varandra, blev kärleken till sanningen ännu en gång fördunklad i människornas hjärtan och de gamla rättesnörena kom ur bruk. Mysterierna drogs då ännu längre tillbaka så att den kunskap som en gång var allmän egendom blev en belöning, vilken det Stora Brödraskapet tilldelade det lilla antal individer som - obefläckade av svagheter och själviska ambitioner - vikt sina liv åt sanningen och ingenting annat än sanningen. Dock fortsatte mysterierna och fortsätter än idag att ha tre syften:

(1) att förändliga mänsklighetens tankeliv så att kunskap om andliga ting tränger in i individernas hjärtan och med tiden förvandlar livet från en konflikternas tragedi till en fridfull välsignelse,

(2) att utgöra en plantskola för framtida rekryter, vilka genom prov och initiation kan bli lämpade och värdiga att upptagas som medlemmar i det Stora Brödraskapet, samt

(3) att bevara sanningen obefläckad åt kommande rotraser och uppdatera kunskapen om densamma genom kvalificerade siars utforskning av naturens hemligheter i de synliga och osynliga världarna.

Det *första* syftet tillgodoses genom det periodiska framträdandet av världslärare, inspiratörer till vad som blev och blir de stora religiösa och filosofiska skolorna, budbärare från Logen som cykelbestämt framträder och anslår "sanningens grundton". Följaktligen har varje stor religion, varje ädel filosofi och varje grundläggande vetenskaplig insikt utgått från Helgedomen för att bli en *ny* religion, en *ny* filosofi och en *ny* vetenskap, fräsch och ny för tidsskedet och folket, men urgammal eftersom den fötts ur den esoteriska forntidens sköte.

Allt som är gott, ädelt och storslaget i människans natur, varje gudomlig förmåga och längtan, kultiverades av präst-filosoferna som sökte

utveckla allt detta hos sina initierade. Deras etiska kod, baserad på altruism, har blivit allmängiltig. (BCW, 14:256)

Det *andra* syftet tillgodoses med en lång och djupt ockult process som innebär uppväckandet av den fördolda gudomliga elden i människans själ för att med dess låga bränna bort ofullkomlighetens, lättjans och de ovärdiga begärens slagg ur hjärtat. Ett av ändamålen med sådan tuktan är att återställa människans *inre* synförmåga, att befria henne från "varje risk att bli förslavad av människor eller idéer". (BCW, 14:251. Se också ML, s 40-41)

Lärjungen måste bli en *vajradhara* ("diamantbärare"), en benämning som används om bodhisattvan Gautama vars mångfasetterade hjärta alltid hyste medkänsla med sorgsna människor, men vars andliga essens var diamanthårt opåverkad av illusionens (mayas) subtila sken.

Det *tredje* syftet kan tillgodoses genom intagandet av nya lärjungar i Brödraskapet så att (a) sanningen kan bevaras, obefläckad av mänsklig själviskhet och (b) utforskandet av naturen kan fortgå obehindrat, varvid de resultat som generationer av kvalificerade siare uppnår kontrolleras gång på gång och bara därefter nedtecknas som ockulta fakta till mänsklighetens gagn.

Följande skriftliga utsaga om mästarnas arbete, som en av dem gjorde 1881, talar för sig själv:

Om vi i generationer har "utestängt världen från kännedomen om vår kunskap", har detta sin grund i världens totala olämplighet. Och om världen fortsätter att förneka de bevis som framlagts, kommer vi vid cykelns slut att ännu en gång dra oss tillbaka till ensamheten och vårt tystnadens rike. . Vi har erbjudit oss att gräva fram de innersta skikten i människans varelse, hennes grundläggande natur, och uppenbara den underbara beskaffenheten hos hennes inre Jag samt att vetenskapligt demonstrera allt detta - något som fysiologin eller psykologin aldrig kan göra. Därvid skulle det inte ha någon betydelse för vetenskapsmännen om utgrävningarna var så djupa och berggrunden så hård och vass att de flesta av oss gick under då vi dök ned i denna för dem outgrundliga ocean, ty det är vi som skulle vara dykarna och pionjärerna, och vetenskapsmännen behövde bara skörda där vi sått. Det är vår uppgift att dyka ned och föra Sanningens pärlor upp till ytan, och det är vetenskapsmännens att rengöra dem och infatta dem i vetenskapliga juveler. Om de vägrar att befatta sig med det fula ostronskalet under förevändningen att det vare sig finns eller *kan finnas* en kostbar pärla inuti det, skall vi än en gång frånsäga oss alla förpliktelser mot mänskligheten. (ML, s 50-51)

Utan tack, okända och obeaktade fortsätter mästarna att upplysa mänskligheten. Sedan miljoner år transmitterar de andlig vitalitet och kommer att fortsätta med detta tills människorna vaknar ur sin dvala och är villiga att återförena sina hjärtan med sanningen. Mästaren KH fortsätter:

I otaliga generationer har adepterna byggt ett tempel av oförstörbar sten, ett jättetorn av OBEGRÄNSAD TANKE, i vilket titanerna vistats och om det blir nödvändigt, kommer att vistas ensamma och bara framträda vid slutet av varje cykel för att inbjuda mänsklighetens elit att samarbeta med dem och hjälpa till med att upplysa de vidskepliga människorna. Och vi kommer att fortsätta med detta vårt periodiska arbete. Vi kommer inte att låta rubba oss i våra filantropiska ansträngningar förrän den dag randas då grunden till en ny tankekontinent blivit så fast anlagd, att inga av de yttringar av opposition och okunnig elakhet som leds av Skuggans Bröder har framgång. (ML, s 51)

**Ariskär* härlett ur sanskritordet *arya*, "ädel", och syftade ursprungligen på de indo-europeiska folk som vandrade från Centralasien till Europa, medelhavsområdet, Persien och Indien. I teosofin menas med den ariska eller femte rotrasen vanligen den innevarande mänskliga utvecklingscykeln, vilken liksom den fjärde rotrasen omfattar "ett otal raser och nationer". (DHL, 2:476-478)

[Till kapitel 4](#)

[Till Titelsidan](#)

Kapitel 4

Esoterikens vävnad

För den andens örnblick, som utmärker alla släktens siare och profeter, sträcker sig ariadnetråden utan avbrott eller lucka stadigt och säkert bortom denna "historiska period" in i forntidens mörkaste natt, och den hand, som håller den, är för stark att släppa den eller låta den brista. (DHL, s 2:70)

Denna ariadnetråd av esoterik sträcker sig bakåt in i mänsklighetens urålder, till den tid då "endast sanningen i sin orubblighet var evig och överordnad allt" (Isis, I:v). Var är nu denna sanning, denna vävstol för esoterisk historia, och vad är det för en vävnad den framställer? Vävstolen finns i Brödraskapets hem och vävnadens varp utgörs av de urgamla initiationstrådar som hålls i ockult spänning av sig uppförande adepter, medan dess väft blir till när i århundrade efter århundrade Brödraskapets nationella enheter spinner lysande inslagstrådar av esoterik i sina mysteriecentra.

Den världsliga historien uppenbarar knappast någonting av värde om detta, utom att alla yttre kvarlevor av den mystiska verksamheten pekar på att denna bedrivits med ett och samma motiv. För att få "en fullständig och sammanhängande historia om vår ras från dess begynnelsekedje ned till närvarande tid" (DHL, 2:480), måste man konsultera de arkaiska uppteckningarna. Bara i dessa kan man, även om det endast gäller en kort överblick, upptäcka den forntida delen av vävnaden. Tillgången till dessa uppteckningar är emellertid ett privilegium för adepter, ty kunskapen är "förbehållen endast de *högst* initierade, vilka ej inviga sina lärjungar i sina hemligheter" (DHL, 2:480). Vi har dock fått en ovärderlig gåva i de vittnesbörd som samlats av dem som trängt bakom templens inre förhängen och sedan av medkänsla återvänt till oss för att dela med sig av sin vision. Studiet av vad de funnit ger kanske till en början bara en otydlig bild av vävnaden, men framhärdat man i detta studium kommer bilden med otvetydig klarhet att peka på en enda allmän sanningskälla.

Från Centralasien, vars stora landområde omfattade även nuvarande Gobiöknen, Tien Shan- och Kuen Lunbergen, Baluchistan, Afghanistan, Iran och Turkestan, drog horder av emigranter iväg. Dessa hade ofta för avsikt att besegra och underkuva, och därför utkämpades många strider. En primär orsak till utvandringen - om än okänd för den stora massan - var Brödraskapets av karma befordrade strävan att sprida mysteriernas ljus till andra länder, att sprida den forntida visdomen över jordens hela yta:

Det var inte ett enda folk som byggde upp dessa civilisationer i Centralasien. Det var regelbundet återkommande vågor av vår nuvarande femte rotas och var och en av dessa civilisationer var i sin tur en vagga för folkslag som sändes iväg för att bringa ljus och initiation till det som då var barbariska och outvecklade delar av världen, till det som nu är Europa, Kina, Sibirien och Indien. (SOP, s 23, 22)

Till Bharata-varsha eller Indien utvandrade en grupp ariska emigranter som grundade en civilisation och kultur utan like i esoterikens historia och vars andliga inflytande kom att sträcka sig till Egypten, Mindre Asien och Europa. En annan grupp drog västerut till Egypten, "Nilens gåva" som Herodotos kallade landet, där den bosatte sig i dalgångarna och blandade sig med urbefolkningen. Ur denna förening uppkom en civilisation vars glans finns kvar efter tusentals århundraden, delvis beroende på att inflytandet från dess mysterier spreds vida omkring när den ena erövrarnationen efter den andra fängslades av Egyptens inre storhet. Persien, Babylonien, Judéen, Kreta, Grekland och Rom fick sin andliga inspiration från de egyptiska och tidiga ariska kulturerna. Dessa tidiga civilisationer var esoteriskt så kraftfulla att

det finns "urkunder, som visa, att egyptiska präster - invigde - rest i nordvästlig riktning *landvägen* över vad som senare blev Gibraltar sund, vidare i nordlig riktning genom de blivande feniciska kolonierna i södra Gallien och ännu längre åt norr, ända tills de uppnått Carnac (Morbihan), då de åter vände sig åt väster och kommo, *ännu alltjämt resande över land*, till nordvästra udden av den nya kontinenten (de brittiska öarna).

Vad var ändamålet med deras långa resa? Och hur långt tillbaka måste vi förlägga tiden för sådana besök? De forngamla urkunderna visa, att invigde av den ariska familjens andra underrar vandrade från det ena landet till det andra i ändamål att övervaka uppförandet av s. k. *menhirs* och *dolmens*, kolossala avbildningar i sten av zodiaken, samt begravningsplatser, som skulle tjäna till förvaringsrum för kommande generationers aska. (DHL, 2:821)

Vilken var dessa civilisationers drivfjäder om inte mysterielärorna - läror som trängde in i nationernas tankeliv. Deras ursprung var kanske okänt av massorna och de uppfattades inte som esoteriska, men de utgjorde ändå konstnärens inspiration i hans sökande efter det gudomliga, poetens intuition i hans längtan efter sanning och musikerns tonharmonier när han sökte sfärernas musik. Det är ingen tom fras när man säger att allt av andligt, intellektuellt och konstnärligt värde har sitt ursprung i Helgedomen.

Vad är Egyptens sten och papyrus om inte vittnesbörd om kunskap som för länge sedan blivit glömd? De scener som visar hjärtats vägning mot sanningens fjäder i papyruset *Pert Em Hru*, känt som *Den egyptiska dödsboken*, framställer symboliskt och allegoriskt det som i verkligheten skedde i initiationspyramidens hemliga rum. Om detta vittnar Cheops pyramid, vars tillkomst H P Blavatsky vid flera tillfällen förlade till minst 75.000 år f Kr. (se DHL, 2:475, 820)

Vad kan man då säga om druiderna med deras urgamla ceremonier under ek och myrten och deras stenmonument som är orienterade så att den uppgående solens strålar föll på kandidatens panna när han reste sig från sin initiationsbädd, "klädd i sol", bokstavligen omgiven av en gloria av solljus? Varför utbildade druiderna sina kandidater i tre grader, en utbildning som krävde total moralisk renhet, andlig styrka och en djupgående förståelse av sanningen?

Vad kan man vidare säga om Persien och dess långa följd av Zoroastrar, inom vars mystika, av sju kammare bestående, centra, sanningar av högt intellektuellt och andligt värde gavs åt de lärjungar som genomgick mysteriernas traditionella träning? Hade de vise sina rötter någon annanstans än i den arkaiska ockultismen? Och hur är det med de orfiska mysterierna, vars stränga disciplin och esoteriska innehåll kan ha haft större inflytande på den grekiska kulturen än de under århundraden så populära eleusinska mysterierna? Visar inte Orfeus läror att de har ett österländskt ursprung och leder de inte tanken till de läror som kommer från Indiens *ashrams* eller mysterietempel? Och begav sig inte Pythagoras och Platon till Indien, varifrån de till sina lärjungar hemförde exakt samma esoterik?

Liknande frågor kan man ställa om den nordiska och germanska mystiken, de indiska och kinesiska filosofierna och de grekiska och romerska ceremonien - alla väver de efter ett allomfattande motiv, ett motiv som passerat i alla tider och för alla nationer eftersom det kunnat appliceras i otaliga variationer. Att förstå den *inre* andemeningen med *en* mysterieskola är att ha förstått allas heliga identiskhet - inte ifråga om kulturell och etnisk gestaltning, utan vad gäller esoteriska väsentligheter.

Vilka är då sanningens proberstenar? En av dem är allmängiltighet. Har samma sanning förkunnats av alla dem som genom initiation blivit "klädda i sol"? Gav Gautama Buddha sina lärjungar undervisning i exakt samma lära som Jesus Kristus? Meddelade Shankarasharya samma esoterik som Pythagoras och Empedokles? Nådade Zoroaster och Tsong-ka-pa sitt adeptskap i samma slags initiationskammare som Apollonius av Tyana, Orfeus och Laotse? Erhöll Persien och Grekland, Kina och forntidens Amerika, Island, Wales och Babylonien samma budskap, fast klätt i olika dräkter? Helt säkert var det så, ty dessa dräkter hade alla vävts med samma vävstol - sanningens tidlösa vävstol.

En mysterieskola är inte unik. Alla byggdes de på samma universella andliga fundament. De

inrättades av samma motiv - av medkänsla - som ledde de stora aktörernas handlande i det primära dramat, öppnandet av vår manvantara. De så att säga upprepade i liten skala det som utspelades i dessa ursprungliga tider och det som i det verkliga livet ägde rum inom medkänslans hierarki på vår jord, eller rättare sagt inom den sektion av medkänslans hierarki som vi kallar den stora vita Logen. (Dhlg s 325)

En ursprunglig mänsklighet, många folkslag. En mysterielära, många mysterieskolor. Ett arkaiskt vävnadsmonster, många varianter i färg och struktur när varje nation bidrar till väven med sina nationella mysteriers inslagstrådar. Vi kan se medkänslan som motiv i tre sammanhängande företeelser:

(1) den ursprungliga uppenbarelse av sanningen som gavs den nyfödda mänskligheten av gudomliga lärare i harmonisk samverkan med vår jords andlige planetande, vilken framgångsrikt sammanförde utvalda individer till ett ljusets centrum - det stora Brödraskapet.

(2) den andra uppenbarelse som är en direkt följd av den ursprungliga och utgörs av de förändligande inflytanden

som oavbrutet utgår från Brödraskapet och vid cykliska tillfällen ges särskilt kraftig energi av dess lärjungar, de stora världslärarna, samt

(3) den tredje uppenbarelse som är en följd av (1) och (2): sanningens inflöde i människornas liv genom mysterieskolorna, de esoteriska centra i vars inre kammare bara initiationen av de "utvalda" äger rum, men till vars yttre förgårdar intresserade kan söka inträde för att lära känna sanningens grundläggande fakta så att deras livsföring förädlas och de accepterar döden lika naturligt som de accepterar sömnen.

Så vävs esoterikens historia århundrade efter århundrade på sanningens vävstol.

[Till kapitel 5](#)

[Till Titelsidan](#)

Mysteriernas två former

Hela sanningen i dess innersta grund och väsen *kan ej meddelas från mun till öra*. Ej heller kan någon penna - inte ens den upptecknande ängelns - nedskrivna den, utan människan måste söka förklaringen i sitt eget hjärtas helgedom, i det innersta djupet av sin gudomliga intuition. (DHL, 2:568)

Hur kan man pejla detta innersta djup och få kunskap om verkligheten? Genom utbildning, disciplin och ett visdomsflöde från ens inre. Sådan utbildning och själsfostran är mysterieskolornas utmärkande drag alltsedan de bildades, och de har hela tiden arbetat i två former: den exoteriska som vanligen kallas de mindre mysterierna och är öppen för alla seriösa och hederliga sökare av djupare kunskaper, samt den esoteriska eller de större mysterierna, vars dörrar bara öppnas för de få och vars initiation till adeptskap är belöning till dem vilkas själsliga förfining gör dem kapabla att genomgå solriten (se kapitel 8 och 9).

De vittnesbörd som ges av sten och papyrus, symboler och allegorier, grottor och kryptor, berättar om neofyternas två prövningsfaser. Avataran Jesus talade till allmänheten i liknelser, "men när han hade blivit ensam med lärjungarna förklarade han allt" (Markusevangeliet 4:34). Esséerna hade sina mindre och större mysterier, i vilka senare Jesus av Nasaret sägs ha blivit invigd.

De kinesiska buddhisterna hyllar en tradition, enligt vilken buddhan Gautama hade två läror: den ena för allmänheten och sina lekmannalärjungar, den andra för sina arhater. Han hade principen

att inte vägra någon tillträde till den lärjungekrets som sökte arhatskapet, men att aldrig avslöja de avgörande mysterierna för andra än dem som efter många års prövotid hade visat sig värdiga invigning. (BCW, 14:370)

De hebreiska invigde höll hårt på syftet när de beslöjade den inre läran. För allmänheten förkunnade de Tora, "lagen", men för de få förkunnade de dess oskrivna tolkning, "den hemliga visdomen" - *hokhmah nistorah* - "i mörker, på en öde plats, och efter många och fruktansvärda prov. . Förkunnad *bara som ett mysterium*, gavs den muntligt till lärjungen *ansikte mot ansikte och från mun till öra*". De persiska och kaldeiska vise var av två slag: "de invigda och de som bara tilläts officiera vid de allmänna ceremonierna" (se Isis 2:306 noten och Ginsburg, *The Kabbalah*, s 86).

Eleusis och Samothrake framträder i utsökt silhuett på historiens blad. Historikerna säger att de mindre mysterierna uppfördes på våren i Agrai nära Athen, medan de större anordnades på hösten i Eleusis. I de mindre mysterierna kallades de kandidater som deltog i de första riterna *mystai* (de vars ögon och mun var stängda). I de större blev *mystai epoptai* (de klarseende), som deltog i det gudomliga Elysiens mysterier - dvs gemenskapen med det gudomliga.

På samma sätt skyddade den indiske arhaten, den skandinaviske skalden och den walesiske barden esoterikens själ med sin fromma livsföring och disciplinen i sina heliga traditioner:

Till varje tempel hörde "hierofanter" av den *inre* helgedomen och ett världsligt prästerskap som inte ens var informerat om mysterierna. (Isis, 2:306 not)

I alla forntidens länder hade "varje *stort* tempel sin dolda eller hemliga mysterieskola, som var okänd eller relativt okänd för allmänheten" och knuten till templet som en hemlig avdelning. En mysterieskola utgörs inte nödvändigtvis av en skara människor på en viss plats med fasta lokaliteter och speciella fysiska omgivningar. Arbetet måste utföras överallt där behovet är stort, och "de lärde och mystikerna gör ett misstag när de fäster alltför stort avseende vid *platser* som mysterieskolor" (SOP, s 635, 634).

Hur är det då med templen i Grekland och Rom, templen i Syrien och Judéen, grott-templen i Elefanta och Karli i Indien, de buddhistiska ländernas dagober, pyramiderna i Egypten, Peru, Mexiko och Yucatán? Hur är det med Stonehenge i England, Carnac i Bretagne, Sippara i Assyrien, Babylon, Borsippa och Erech i Babylonien,

Ekbatana i Medien, Bribacte i Gallien och sist men inte minst med Iona i Skottland, vars hemliga undervisning var en visdomsjuvel i hjärtat av nordlandet. Det ser ut som om bara namn och minnesmärken över glömd storslagenhet finns kvar.

Men en mysterieskola är inte beroende av geografisk belägenhet. Den är ett sällskap eller brödraskap av andligt disciplinerade individer som hålls samman av det gemensamma syftet att tjäna mänskligheten, ett tjänande som utförs med intelligens och medkänsla därför att det har sin rot i kärlek och visdom. Dock är det ett faktum att vissa platser tycks ge bättre förutsättningar för andliga strävanden än andra. Varför, t ex, var de forntida mysteriesätena nästan alltid förlagda till klipptempel eller underjordiska grottor, till skogar eller bergspass, till pyramidkammare eller tempelkryptor? Därför att astralljusets strömmar blir lugnare och renare ju större avståndet är till dåraktiga människomassor. Man finner sällan ett säte för esoterisk träning i närheten av en storstad, ty dessa är "virvlande malströmmar . kraftcentra, nervknutar, i astralljusets lägre regioner" (ET, 2:1026).

Av det skälet valdes platserna för de större mysterierna vanligen med stor omsorg och deras skolor

var de som inte ägnade uppmärksamhet åt byggnader av något slag, huvudsakligen därför att byggnader genast skulle ha dragit till sig människors uppmärksamhet, något som dessa hemliga esoteriska skolor absolut ville undvika. Därav kommer det sig att mysterieskolorna, på platser där templen i första hand var avsedda för exoteriska ceremonier, hölls avskilda från dessa och ofta hade sina sammankomster, invigningsriter och initiationer i grottor som var utrustade för ändamålet och skyddade för obehörig insyn. Det förekom också att man höll till under bar himmel, som t ex när druiderna sammanstrålade bland ekarna i Britannias och Bretagnes skogar. I några fall var skolan inte fast lokaliserad, utan de invigda blev underrättade om var de skulle träffas och var de skulle utföra sitt initiationsarbete. (SOP, s 635)

Det är till tysta och fridfulla platser som adepterna känner sig dragna, och det är där som de hemliga eller större mysterierna fungerar effektivast. Där, i fördolda initiationskammare, flödar och verkar det högre astralljuset, akashan, den subtila substans som reagerar på andens och intellektets högre strömmar. Brödraskapet transmitterar sin kraftfulla andliga vitalitet till initiationsställena, och kandidaten, vars sju-stråliga själ är rätt avstämd, kan ta emot de gudomliga intrycken.

[Till kapitel 6](#)

[Till Titelsidan](#)

Initiationernas gradindelning

Varje land hade sina egna metoder att bevara mysteriernas kunskapsinnehåll och traditioner, och gradernas antal varierade. Ibland uppgavs de vara fyra, ibland fem, sju eller t o m tio. Men hur de än räknades, så hade alla under sin renhets dagar det gudomliga syftet att få till stånd det andliga äktenskapet mellan det högre jaget och den uppvaknade mänskliga själen, ur vilken förening adepten, den vise, livets mästare uppkommer. Trots tidens och prästerskapens härjningar och den förvirring som på grund av intriger och okunnighet smugit sig in i de exoteriska riterna, varseblir man den ärevördiga traditionen.

I Mindre Asien skriver Theon av Smyrna om fem grader i initiationscykeln: (1) "den förberedande reningen" som företas därför att deltagande i mysterierna "inte godtyckligt får beviljas alla som önskar det", (2) den heliga traditionen som utgör "den egentliga initiationen", (3) "den epoptiska uppenbarelsen" vid vilken kandidaten intuitivt får direkt upplevelse av sanningen, (4) "huvudets ombindande och placeringen av kronan" - en klar hänsyftning på den mystiska auktoritet att sprida den heliga traditionen till andra som initiationens krona ger, och slutligen (5) "vänskap och inre förening" med det gudomliga - vilket betraktades som det högsta och allvarligaste av alla mysterier, det upplysta sinnets totala uppgående i det gudomliga jaget (se Theon of Smyrna, *Mathematics Useful for Understanding Plato*, s 8-9 och *Isis*, 1:xiv-xv, 2:101).

I Persien, under mithradyrkans tid då solguden ärades över allt annat, var gradernas antal sju och kandidaten erhöll en benämning som var relaterad till stadiet av inre tillväxt. Enligt de grekisk-latinska benämningar vi har i behåll kallades förstagrads-neofyten *corax*, "korp" - den svarta fågeln, i vilken visdomens ljus ännu inte väckts i någon större utsträckning. Benämningen betecknade också tjänaren, den som ger av hela hjärtat innan han får tillträde till andra graden, vilken kallades *cryphius*, "ockult" och i vilken man antogs som lärjunge i den esoteriska läran. Den tredje graden gav benämningen *miles*, "soldat", den som genomgått tillräcklig träning och rening för att bli en godhetens arbetare. Den fjärde gradens benämning - *leo*, "lejon", sinnebild för solkraft - anspelar på den fjärde gradens initiation där kandidaten börjar att medvetet "solarisera" sin natur genom undervisning och specialiserad träning (se kapitel 7 och 8). Den femte gradens benämning *perses*, "perser", syftade för den tidens perser på en som blev andligt mänsklig - manasaputriserad, dvs sinnes-född. Den sjätte gradens benämning *heliodromus*, "helios (solens) budbärare", hänsyftar på Merkurius eller Budha som budbärare mellan den kosmiska solen och solen i människan, buddhis blomma. Den sjunde och sista benämningen var *pater*, "fader", den fullt initierade (se Meyer, *The Ancient Mysteries, A Sourcebook*, s 200-201 och ET, 2:864).

Även indierna hade olika benämningar på lärjungarna när dessa avancerade från den ena graden till den andra. I en av skolorna t ex, fick kandidaterna namn efter Vishnus tio avatarer. Förstagrads-neofyten kallades *matsya*, "fisk", den som ännu stod lågt på skalan vad gäller andlig skicklighet. I andra graden kallades han *kurma*, "sköldpadda", den som står ett steg högre i utveckling. Den tredje gradens benämning var *varaha*, "galt", ännu ett steg framåt vad gäller individualiseringen, medan den fjärde gradens benämning var *nara-simha*, "människolejon". Detta fjärde stadium utgjorde vändpunkten mellan de mindre mysteriernas förberedande och de större mysteriernas avancerade grader. Benämningen människolejon pekar på det krav som ställdes på aspiranten att välja mellan att låta sig domineras av den animala själen karaktäristika eller sina sant mänskliga attribut. Framgång i den fjärde graden gav tillträde till den femte där benämningen var *vamana*, "dvärg", och i vilken kandidaten tog på sig det ockulta människoskapets skrud, även om det människoskapet var infantilt i jämförelse med fullt mästareshap. *Parashu-Rama*, "Rama med en yxa", benämningen på en sjättegrads-neofyt, syftar på en som är kapabel att ståndaktigt bana sig väg genom både andens och materians världar. I sjunde graden blev lärjungen en fullvärdig människa och benämndes efter Rama, det indiska eposet *Ramayanas* hjälte.

I de tre högsta graderna - den åttonde, nionde och tionde - var benämningarna respektive *Krishna* (den avatar vars död inledde kaliyugan för ungefär 5000 år sedan), *Buddha* (vars försakelse av nirvana bringade ljus och frid till en värld i bedrövelse) och *Kalkin* eller Kalki (den "vit-häst"-avatara som skall komma). Denne skall enligt *Vishnu Purana* (bok IV, kap xxiv) framträda vid slutet av Kali- eller järnåldern sittande på en vit häst med draget svärd som flamlar likt en komet, för att förgöra de orättfärdiga, förnya skapelsen och återupprätta rättfärdigheten. I den forntida symboliken stod hästen bl a för solen, och den tionde avatara kommer därför

ridande på en springare av solglans för att, klädd i den andliga illuminationens sol, inleda den nya tidsåldern.*

Även om antalet grader i mysterierna vanligen angavs till sju, har vinkar alltså getts om tre ännu högre grader. Men dessa var så esoteriska att endast de mest förändligade bland människorna kunde förstå och undergå dess initiationer.

De som blev lika avatarerna var ytterst sällsynta och ännu sällsyntare, "lika ovanliga som udumbaraträdets blommor" var buddhaerna. Vad den tionde och sista initiationen beträffar, så har den inte blivit vanprydd av någon beskrivning.

*Se John Dowson, *A Classical Dictionary of Hindu Mythology and Religion, Geography, History, and Literature*, 6 uppl, s 38 och H P Blavatsky, *Theosophical Glossary*, s 170.

[Till kapitel 7](#)

[Till Titelsidan](#)

De mindre mysterierna

De mindre mysterierna förbereder neofyten - genom olika grader av rening och disciplin i kombination med träning i intellektuell och andlig varseblivning - för initiation i de större mysterierna. Som nämndes i föregående kapitel har antalet grader vanligen uppgetts till sju, av vilka de tre första omfattar de mindre mysterierna. Den fjärde graden utgör vändpunkten, där de som undergått de förberedande stadiernas disciplinering och träning ställs inför provet att verkligen uppleva sin egen identitet. Om kandidaten med framgång består denna grads prov, underkastar han sig ännu strängare disciplin och rening, och förhållandet mellan lärare och lärjunge blir ännu djupare och förtroligare. Kandidaten är nu en förpliktad lärjunge och fast besluten att framgångsrikt ta del av de större mysteriernas femte, sjätte och sjunde grad.

De mindre mysteriernas prov är förhållandevis enkla, men allteftersom lärjungen visar sitt nit och sin förmåga att bestå de inledande proven blir träningen hårdare och kraven på hans natur allvarligare, och karma svarar med större stränghet på hans misstag.

De mindre mysterierna har två utmärkande kännetecken: (a) undervisning i de mer djupgående vetenskaperna om universum och (b) dramatiska riter som bildligt framställer det som initianden utan yttre hjälp måste gå igenom i de större mysterierna. I de eleusinska mysterierna t ex, tjänade de heliga riterna som andlig hjälp genom att stimulera kandidaten att leva det högre livet, samtidigt som de gjorde honom förtrogen med initiationsprocessens vägar.

Att se på eller delta i en dramatisk föreställning är något helt annat än att uppleva verkligheten, men tjänar ändå till att ge neofyten en förberedande orientering före de djupare initiationerna. De mindre mysterierna har av alla tidsåldrars skarpaste hjärnor varit kända och värdesatta som institutioner för högre utbildning av dem som visat sig värdiga och lämpade.

Från mysterieskolorna tränger kunskap om sanningen ut i de omgivande samhällenas tankevärld när de förberedande gradernas invigda lever bland folket. I det gamla Grekland och Rom var nästan alla män av historisk betydelse invigda i en eller flera av de lägre graderna. Detta gäller dock inte mördarna och erövrarna, ty dessa var nästan aldrig invigda även om man under romarrikets nedgångsperiod kunde se många sökande av medelmåttig karaktärskvalitet delta i de inledande riterna på ett mer eller mindre ytligt sätt.

Det var faktiskt så att mysterierna i gamla tider var så högt aktade att förberedelse för tillträde till dem ansågs vara den största gåva en fader kunde ge sina söner. Vid sju års ålder togs pojkar emot och fostrades i hjärta och sinne så att de, när de växt upp, antingen kunde intaga sina platser i världen och utöva ett uppbyggande inflytande på människorna omkring sig eller, om de var i besittning av inre lämplighet, kunde stanna vid Helgedomen och avancera så långt de förmådde i de större mysterierna. Vissa skolades för att kunna undervisa i tillvarons lagar vid högre lärosäten, medan andra invigdes i de lägre graderna för att lära sig regera landet med lugn och hederlighet. Det fanns också de som genomgick de första gradernas träning och rening för att sedan ägna sina liv åt att berika människorna med skönhet i form av konst, poesi och musik. På så sätt mognade de tidiga civilisationerna i andliga ting under ledning av invigda filosofer, statsmän, konstnärer, poeter och musiker.

I de mindre mysterierna undervisades i många konstarter och vetenskaper, särskilt geografi, astronomi, kemi, fysiologi, psykologi, geologi, meteorologi och musik, "den gudomligaste och mest *andliga* konstarten" (ML, s 188). Undervisning gavs även i den arkitektur, vars förlorade "proportionsnormer" odödliggjort de grekiska tempen. Dessa vetenskaper hölls hemliga av mysterierna, inte därför att de skulle missförstås om de meddelats av offentliga skolor och universitet som i våra dagar, utan därför att vetenskaperna och konstarterna inte bara studerades i sina tillämpnings- utan också i sina *orsaksmässiga* aspekter.

Våra förfäder har ofta förlöjlighats för att de höll tillbaka enklare kunskap som t o m ett barn kan förstå. Men i verkligheten utgavs den enklare kunskapen öppet, det var dess *ockulta* bakgrund som hölls strängt hemlig såsom lämpad endast för dem som inte missbrukade den, (och så meddelas kunskapen även i våra dagar, även om

världen i stort inte har en aning om detta förhållande). Skulle all denna visdom kunna offentliggöras i vår tid, när varje vetenskaplig upptäckt omedelbart leder till frågan om hur den kan användas i destruktiva syften? Man måste beundra styrkan och klokheten hos våra förfäder som visste bättre än att godtyckligt överlämna visdom till dem som saknade moralisk behärskning. Med all vår stolta överlägsenhet har vi ännu inte nått upp till våra förfäders vetenskapliga nivå på alla verksamhetsområden. Som H P Blavatsky skrev 1877:

Om vår tids snillen är så mycket kunnigare än gamla tiders, varför återupplivar de inte våra förfäders förlorade färdigheter? Varför får vi inte tillbaka de oförgängliga färger - den tyriska purpur, den lysande cinnober och det glittrande blått - som dekorerar väggarna i Luxor och fortfarande är lika klara som den dag de anbringades? Varför får vi inte tillbaka pyramidernas och de antika akvedukternas oförstörbara cement, den klinga från Damaskus som kunde vridas som en korkskruv i sin balja utan att gå av, de prunkande nyanser man ser i de gamla katedralernas fönsterglas och i det färgade glas man funnit bland soporna i en del ruiner? Om kemisterna när det gäller färdigheterna inom vissa konstarter inte kan tävla ens med sina medeltida föregångare, varför då yvas över landvinningar som med stor sannolikhet gjordes redan för tusentals år sedan? Ju mer arkeologin och språkvetenskapen går framåt, desto kraftigare törnar får vår stolthet av upptäckterna och desto större blir upprättelsen av dem bland våra förfäder som hittills har ansetts vara okunniga vandrare i vidskeplighetens träsk. (Isis, 1:239)

I mysterierna var geografi inte bara ett studium av topografien. Studiet handlade också om kontinenternas periodiska höjningar och sänkningar och dessas sammanhang med de periodiska händelserna i rasernas historia, samt om jordens hemliga centra och våra intima relationer till de två polerna och de fyra väderstrecken. H P Blavatsky ger en tankeväckande vink:

De båda polerna kallas den "högra" och "vänstra" ändan av vår glob - därav nordpolen den högra - eller jordens huvud och fötter. Varje välgörande (astral eller kosmisk) inverkan kommer från nordpolen, varje olycksbringande inflytande från sydpolen. De äro ganska mycket förbundna med och verksamma i den s. k. "högra" och "vänstra" magien. (DHL, 2:440 not)

Meteorologi var studiet av luftströmmarna och nederbörden som förmedlare av vital energi från alla delar av solsystemet och ställen bortom detsamma. Åskväder etc betraktades inte bara som elektromagnetiska fenomen. Sedda i sitt orsakssammanhang är de yttre manifestationer av inre krafter som från den kosmiska rymden kommer in i vår atmosfär och påverkar jordens levande varelser.

I Kaldeen, Egypten, Mexiko, Peru, Wales, Island och Indien betraktades astrologin med vördnad. Dess djupare läror hölls för så heliga och andliga att de förmedlades från mun till öra. Spådomskonsten och liknande strunt betraktades av hierofanterna som vulgära ting. Solens och planeternas inflytanden på människorna ansågs inte bara mekaniskt påverka de enskilda individerna att agera på det ena eller andra sättet. Utbytet av planetariska och solara livsenergier med jordevarelserna ansågs komma sig av allas gemensamma galaktiska ursprung. Planeternas sjufaldiga natur beaktades när man beskrev människans sjufaldiga natur. Därför var utbytet av livsatomer mellan de olika planetsystemen och jorden ett av den esoteriska astrologins främsta studieområden.

Kunskapen om hur stora cykliska tilldragelser på jorden kan förutsägas behärskades inte bara i Indien (se Asuramayas *Surya-Siddhanta*, den äldsta bevarade avhandlingen om astronomi, DHL, 2:359) utan också i det gamla Kaldeen, där man för fyra à fem tusen år sedan fortfarande höll den arkaiska astrologin som ett av sina hemliga mysteriers betydelsefullaste inslag. Det berömda ziggurat eller höga tornet i Borsippa i Babylonien är ett tydligt bevis på kunskap om det sjufaldiga planetinflytandet på mänskligheten. Tornet kallades för de sju sfärernas estrader, och var och en av dess våningar hade sin egen färg som representerade en av de sju heliga planeterna. I toppen av ett ziggurat fanns en helgedom, ofta med ett bord eller en bänk av guld.

Det som för allmänheten kan ha tyckts vara astronomiska observatorier var sålunda hemliga undervisningscentra, i vars inre utrymmen den esoteriska astrologin utgjorde ett av de mindre mysteriernas viktigare studieområden. Även medicin, kirurgi, fysik, alkemi, poesi, matematik och filosofi studerades ur de inre perspektiven. Den typen av studier går inte ut på inlärandet av en mängd data, utan på inre varseblivning av ockult logik så att kunskap - välsignelserikt tillämpad till andra människors bästa - med tiden blir visdom.

Hur fantasieggande och hur intellektuellt och psykiskt stimulerande dessa studier än var för neofyten, så utgjorde de inte mysteriernas huvudsyfte. Bakom all träning av sinnet låg avsikten att *rena själen* genom disciplin och meditation. Som stimulans och vägledning i den riktningen gavs dramatiska framställningar av kandidatens nedstigande till underjorden, hans prövningar i dess regioner vid mötet och besegrandet av sig själv och hans uppstigande till livets och ljusets ström, kulminerande i hans förening och "vänskap" med gudarna. Dessa dramatiska riter var så verkningsfulla att deltagandet i dem utgjorde en viktig del av förberedelsen för de större

mysterierna.

I den antika världen genomfördes de mindre mysteriernas ritualer på ett ganska enhetligt sätt. Överallt använde man vetets gudomlighet som sinnebild när man framställde nedstigandet till underjorden. Vetekornet såsom frö representerar kandidaten. När fröet kommer ned i den fuktiga jordens mörka regioner får det många svårigheter att kämpa mot i både mark och omgivning. Det "dör" när det ger upphov till rot och strå. Men strået skjuter upp över jordytan och med hjälp av sol och regn blommar så småningom det frö som var. På samma sätt "dör" kandidaten i underjordens regioner, de lägre sfärerna, när han möter och övervinner de svårigheter han ställs inför. När han kastar av sig sitt obeständiga jag, dör han i det han ger upphov till mästareshkapet. Vid rätt tidpunkt höjer sig den lärjunge som var till ljusets och livets sfärer, där han tillsammans med andra "gudomlighetsplantor" finner vänskap med gudarna och slår ut i det fulla adeptska blom.

Så framställs på esoteriskt dramaspråk den andliga födslovånda som de genomgår, vilka "*giva liv åt sig själva*" (DHL, 2:614) som ett forntida manuskript kallar adepts födelse i neofyten, den oförlikneliga initiationen.

[Till kapitel 8](#)

[Till Titelsidan](#)

De större mysterierna

I de större mysterierna, till vilka neofyten får tillträde efter att ha fullbordat de förberedande graderna, måste han genom egna bemödanden bli förtrogen med det han lärde i de mindre mysterierna. I denna högre avdelning för esoterisk träning ges ingen pardon. Neofyten måste stå ansikte mot ansikte med sig själv och segra - eller dö. Alla områden i hans sammansatta natur, från de gudomligt inspirerade till de grovt materiella, måste utforskas och behärskas. Aspiranten måste nu ha utvecklat tillräckligt med andlig styrka för att uthärda verkligheten. Han måste *bli* naturen i dess lägre och högre regioner, bestå det prov som jag-identifikation under bibehållen själsintegritet utgör.

Så sent som i det andra århundradet genomfördes de egyptiska mysterieriterna - om än modifierade genom grekiskt inflytande - med tillbörlig vördnad. Lärjungar från de omgivande länderna sökte där initiation som en lämplig fortsättning på dessas egna ceremonier. Den romerske platonisten Apulejus beskriver i sin *Metamorphoses, or The Golden Ass* invigningen i isismysterierna av en Lucius Patras (som förmodligen var Apulejus själv):

Lyssna och tro, ty det jag berättar är sant. Jag nalkades dödens gränsområden, jag steg över Proserpinas (Hades) tröskel. Jag färdades genom alla elementen och återvände sedan till jorden. Jag såg solen lysa klart mitt i natten, jag nalkades gudarna ovan och gudarna nedan och tillbad dem ansikte mot ansikte. Jag har nu sagt saker som du, även om du har hört talas om dem, ännu inte får veta något om.

Jag vill därför bara återge sådant som utan försyndelse kan meddelas den oinvigde. Så snart det var morgon och riterna genomförts, trädde jag fram iförd de tolv stolor som den invigde bär, en dräkt som är ytterst helig. Den kostbara skruden hängde ned från mina axlar till hälarna och jag var smyckad med djurbilder, broderade runtom i olika färger.*. Denna skrud kallar de invigda för Olympens skrud. I min högra hand bar jag en brinnande fackla och mitt huvud var prytt med en vacker krans av skimrande palmkvistar, vars löv pekade utåt som strålar. Utsmyckad var jag som solen och upphöjd till en guds avbild. (Spence, *The Mysteries of Egypt*, s 70-71)

I de större mysterierna är nedstigandet till underjorden inte bara - som i de mindre mysterierna - ett ceremoniel i vilket kandidaten deltar. Han måste nu med full kunskap närma sig "dödens gränsområden" och i självmedvetandets klädnad gå bortom den synliga naturen till de osynliga världarna:

En av ockultismens grundläggande läror är att ingenting som inte *erfares, upplevs*, kan bli *verkligt känt*. För vissa utvalda andar, för vissa utvalda själar som visat sig värdiga, är de olika initiationsetapperna därför ett slags forceringsprocess. Dessa initiationens olika skeden eller grader utmärks först av förberedande reningar. Sedan kommer "döden", en mystik död. Kroppen och de lägre principerna paralyseras så att säga, och själen frigörs för en tid. I viss utsträckning leds och styrs och hjälps den frigjorda inre människan av invigarna när hon övergår till andra sfärer och till andra plan och lär känna dessas natur *genom att bli dem*. Att *bli ett ting* är det enda sätt på vilket kunskap om detta rotar sig i själen, i egot. (Dhlg, s 263)

Den mystiska döden utgör den fjärde initiationen, som inte bara utmärks av förmågan att ta emot andligt ljus utan också av förmågan att med sinneslugn och moralisk resning möta ondskans mörker. Att *bli ett ting* är att förena sitt förnimmande intellekt med det tingets, den varelsens, väsens kärna - med andra ord att för stunden *ikläda sig varelsens natur*. Att smälta samman sitt medvetande med varelses i sfärer som är *lägre* än den mänskliga blir följaktligen ett styrkeprov: kommer de lägre sfärernas skadliga dunster att förkväva den spirande adepten? Kommer de lägre helvetenas sinnesnjutningar att utöva någon dragningskraft på denne fast beslutne neofyt? Att omvänt ikläda sig de varelsers natur som hör hemma i *högre* sfärer än den mänskliga kräver samma själsliga balans: kommer sanningens obeslöjade glans och storslagenhet att förblinda själen? Kommer åsynen av verkligheten att splittra visdomens uppvaknande öga?

Den fjärde graden kan betraktas som en inledning till - en lägre reflexion av - initiationens sjunde och sista grad, i vilken initianden måste undergå provet att identifiera sig med *alla* tillvarosfärerna. För fullföljandet av hela initiationscykeln krävs därför uppväckandet och stärkandet av *alla de sju* mänskliga principerna. Kandidaten måste ha stämt sin sjusträngade lyra till sådan andlig harmoni att den vibrerar i total samstämmighet med de sju kosmiska principernas eller sfärernas *andliga* essens. Som mästaren KH 1882 skrev till Allan O Hume i Simla i Indien: "Adeptens initiationsgrader anger de sju nivåer på vilka han upptäcker hemligheten med naturens och människans sju principer och väcker sina slumrande förmögenheter till liv" (ML, s 99).

Vi vet nästan ingenting om de högre graderna. Detta är både naturligt och rimligt, ty hur skulle ord kunna beskriva det som bara kan förstås av den invigde? Hur skulle det som till sitt väsen är esoteriskt kunna uppenbaras och ändå behålla sin mystiska integritet? Viktiga vinkar har dock getts om den femte, den sjätte och den sjunde graden.

Under den femte initiationen möter initianden "*sitt eget guda-jag ansikte mot ansikte*", och blir för en längre eller kortare tid *ett med detta*" (Dhlg, s 288). Denna grad kallades av grekerna *teofani*, ett ord som betyder "gudomligt framträdande" eller "framlysandet av en gud",

framträdandet av människans eget högre Jag för henne själv. Detta sublimes ögonblick av intellektuell extas och upphöjd klarsyn varade hos den genomsnittlige kandidaten bara en kort tid. Men med hans fortsatta andliga framsteg blev den teofaniska gemenskapen varaktigare, tills han slutligen kände sig inte bara som sin egen inre guds avkomma i andligt avseende, utan i sitt innersta väsen som denne inre gud själv (Dhlg, s 449).

Den sjätte initiationen var den oundvikliga följden av en framgångsrik förändligandeprocess. Den kallades av grekerna *teopneusti* - som betyder "guda-andning" eller "gudomlig inspiration" - ett tillstånd i vilket lärjungen

kände inandningen från sin inre gud och blev sålunda inspirerad. Ordet inspiration som sådant betyder "inandning". Allteftersom tiden gick och själen-vehiklet, som är människan själv, blev allt renare, blev denna inandning eller inspiration mer bestående (Dhlg, s 449).

I denna grad ingjuter sökarens inre gud "under en längre eller kortare tid och i högre eller lägre grad, allt beroende på sökarens framsteg och mottaglighet, bokstavligen talat all universums visdom och kunskap i honom" (Dhlg, s 288) . och han får "i stället för sitt eget högre Jag möta något annat" (Dhlg, s 265).

Sedan följer initiationens sjunde och sista grad innan mästareskapet är uppnått. Den initiationen ägde vanligen rum vid vintersolståndet. Antikens hedniska invigda betraktade årets fyra vändpunkter, dvs vinter- och sommarsolståndet samt vår- och höstdagjämningarna, som tecken på heligt kosmiskt arbete. Solens födelse i början av året symboliserade initiandens mystiska födelse, och det är betecknande att nästan alla stora världsfrälsare som Jesus Kristus, avataran Krishna, Appolonios av Tyana m fl har sin "födelsedag" vid den heliga tidpunkt då solgudomligheten återföds.

Den sjunde graden, som kallades *teopati* - ett grekiskt ord som betyder "att uthärda en gud" eller "gudomlighetsuthärdande" - är

det mest sublimes mysteriet av alla. . Initianden uthärdade, överlämnade sig själv fullständigt, för att bli en i sann mening osjälvisk förbindelseled för sin egen inre gud, sitt eget högre Jag. Han så att säga gick förlorad i sitt eget högre Jags större Jag (Dhlg, s 449).

Det är ytterligt få som har tillräcklig själsstyrka att uthärda gudomlighetens närvaro, belöningen för de högsta adepterna, de vars uppoffringar och visdom omger mänskligheten med en skyddsmur som ifråga om medkänsla och beskydd är utan like.

I den sjunde graden inträder neofyten genom solens portar. Han blir "*för ett försvinnande ögonblick den underbara väktaren själv*" (Dhlg, s 265). Solinitiationen är fullbordad: neofyten dör och hierofanten är född.

* De tolv stolorna och djurbilderna pekar på den mystiska färden genom zodiakens tolv tecken.

[Till kapitel 9](#)

[Till Titelsidan](#)

Initiationens vägar

Under den mer kvalificerade mysterieträningen måste lärjungen inte bara lära sig bygga den mystiska farkost av uppväckt medvetenhet som skall föra honom från tillvaroplan till tillvaroplan. Han måste också i denna process av individuellt blivande återupptäcka initiationens tidlösa vägar.

Naturen är konsekvent i sin visdom och framsynthet: en lag, en plan, en struktur. Sparsamt behåller hon samma initiationsvägar genom sömnens och dödens cykler. Döden och dess processer utgör kärnan i de större mysterierna: genom det lägres död föds det högre. Om inte fröet dör kan blomman inte slå ut, om inte blomman dör kan fröet inte bildas. ".den som mister sitt liv för min skull, han skall finna det" (Matteusevangeliet 10:39).

Sömnen är en ofullständig död - omedvetet upplevd. Döden är en fullständig sömn - omedvetet upplevd. Initiation är - vid den andliga själens fullt medvetna frigörelse - en längs sömnens och dödens vägar självmédvetet genomgången sömn eller "död".

Under sömnen "dör" kroppen ofullständigt, ty själens gyllene länk med den sovande kroppen består. Om själen inte är överlastad med materiella begär, inträder en naturlig vila. Under de korta timmarna av nattsömn kan den frigjorda ande-själen - om karman är gynnsam - längs de osynliga magnetiska vägarna lämna jordsfären och färdas till högre regioner. Färden är ögonblicklig, och själen följer identiska vägar när den vid en ny dags början återvänder till kroppen och inträder i denna igen.

De nattliga färderna längs sömnens vägar utgör *omedvetna* färder längs initiationens vägar. Dessa kortvariga och icke varseblivna kontakter under sömnen är inte bortkastade. Upprepningarna av samma process verkar som en osynlig sporre på den vanliga människan. Om längtan efter något högre håller i sig och livsföringen blir renare, kommer subtila intryck av skönhet och andlig upphöjdhed att tränga in i själen, intuitiva impulser ger sig tillkänna och aspiranten finner att välsignelser uppenbarar sig på dagarna som en följd av den nattliga föreningen med högre sfärer.

Döden utgör ett fullföljande av sömnprocessen. Kroppen lämnas för gott och upplöses. Den gyllene strängen dras tillbaka och själen - som nu är befriad från sina jordiska element - inträder i den temporära reningsprocessens sfärer. När den befriats från jordisk slagg, höjer den sig till sin andliga förälder - det högre jaget - och företar i oanad frid och sällhet samma färd som under sömnen. I var och en av de celesta boningarna görs ett uppehåll - kortare eller längre beroende på de band av frändskap som tidigare upprättats genom den andliga själens erfarenheter - tills denna, styrkt av kontakten med det gudomliga, återigen ger sig ut på den gamla färdvägen och ett barn föds på jorden.

Vid döden följer den andliga monaden sålunda fullt medvetet de urgamla initiationsvägarna, medan den mänskliga själen än så länge omedvetet deltar i och uppskattar skeendet.

En människa är en sammansatt varelse: hon har inom sig en gudomlig monad, en andlig monad och en mänsklig själ som verkar genom hennes vitala-astrala-fysiska natur. Vi måste vara på vår vakt så att de lägre komponenterna inte får makt över de högre, särskilt när vi diskuterar heliga ting som t ex initiation. Annars kan vi bli så fascinerade av deras skönhet och intellektuella storslagenhet att vi glömmer deras väsentliga värde - det etiska. Om man inte har gjort etiken till det grundläggande draget i sin väsenskaraktär, kommer ens hjärta och sinne alltid att skakas av begärens stormar.

De som egentligen bara bryr sig om det som ligger omedelbart framför dem känner sig inte särskilt attraherade av djupare ting, medan de som har börjat tänka och känna intuitivt kan finna sig oemotståndligt dragna till den urgamla visdomen. De som håller på att vakna upp ur materians sömn varnas dock för att tro att initiationen väntar runt hörnet. Man måste försvara hjärtat mot det själviska begäret efter s k ockulta krafter liksom man försvarar sig mot ormbett. De initiationer som här nämnts, särskilt i det föregående kapitlet, har inte beskrivits utan bara blivit omtalade som vinkar om vad den värdige lärjungen en dag kan finna sig lycklig nog att få

uppleva.

Sammanfattningsvis är det alltså så att initiationsfärden företas gång på gång: ofullständigt under sömnen, fullständigare vid döden. Själens företar den under sömnen varje natt, vid döden periodiskt. I form av omedveten erfarenhet repeterar naturen på så sätt det som själen en gång måste göra med sin vilja och sitt medvetande i full aktivitet. Då blir det en initiationsfärd: det avsiktliga paralyserandet av jordiskt inflytande, följt av den självmedvetna färden genom universums alla plan och sfärer. I sin *Esoteric Tradition* säger Purucker:

Syftet med monadens efterdödenfärd genom de olika planetkedjorna är att i varje planetkedja befria sig från den klädnad, det vehikel, som tillhör denna planetkedjas väsen. Det är bara på det sättet som monaden kan klä av sig det ena efter det andra av de "höljen" som den svepte om sig under sin långa utvecklingsresa. Och när den sålunda har befriat sig från alla sina sju "höljen" är den redo att i sitt rena och "avklädda" tillstånd inträda i sitt andliga hem. När återfärden till jordens planetkedja företas, färdas monaden i omvänd ordning genom samma sju planeter och tar i var och en av dem åter till sig de livsatomer som utgjorde de "höljen" den tidigare klädde av sig. (ET, 2:869-870)

Initiationsfärden är så viktig att de större mysterierna nästan uteslutande sysslade med den mystiska dödens processer. Som sades i föregående kapitel inbegrep den fjärde initiationen ett partiellt nedstigande till lägre sfärer, åtföljt av ett partiellt uppstigande till högre. Själens har ännu inte utvecklat tillräcklig styrka för att uthärda det fullständiga uppenbarandet av universum.

Det finns en babylonisk legend som pekar på en mysterielära. Ishtar nedstiger till underjorden och anländer vacker och majestätisk till Arallus (Hades) portar. Ett uråldrigt påbud säger emellertid att ingen som bär kläder eller smycken får beträda underjordens förskräckliga område.

Därför tar vakten vid varje port hon måste passera av henne ett klädesplagg eller smycke: först kronan, därefter örringarna, därefter halsbandet, därefter bröstsmcket, därefter den juvelbesatta gördeln, därefter hand- och fotpaljetterna och slutligen höftklädet. (Durant, *The Story of Civilization*, 1:238)

Fri och ren beträder hon "det land från vilket ingen återvänder", där hennes syster Ereshkigal härskar. Full av avundsjuka sänder Ereshkigal sextio sjukdomar mot Ishtar. Efter att ha bestått underjordens prövningar vänder Ishtar tillbaka genom de sju portarna och återfår i omvänd ordning de klädesplagg och smycken hon lade av vid nedstigandet för att slutligen, när hon höjer sig till ljusets regioner, smyckas med den sjunde juvelen, den andliga glansens krona.

Nedstigandet till underjorden är inte en automatisk process utan en viljeakt, vilken genomförs som prov på intellektuell och andlig integritet. Om lärjungen är framgångsrik, blir förening med det gudomliga och överjordisk sällhet hans lott. Misslyckas han, väntar honom döden eller vansinne. Det hade då varit mycket bättre om han inte vågat sig på dessa prov, ty de är i sanning förfärliga. Men allt är inte förlorat. I ett kommande liv kan han försöka igen.

Om aspiranten genom självtukt, ytterlig hängivenhet, disciplin och studier blivit "ren som guld", blir hans färd genom de lägre världarna snabb och säker. Med andlighetens eld brinnande inom sig stiger den framgångsrike kandidaten till de högre sfärerna, där färden från planet till planet företas med full medvetenhet. Efter att ha bestått det sista provet återvänder lärjungen - som nu blivit mästare - till jorden och sin i trans varande kropp.

Initiationskammarens väktare, som med tålmod och kärleksfull omsorg vakat över sin lärjunges kropp, är uppfylld av glädje: initiationen är fullbordad.

[Till kapitel 10](#)

[Till Titelsidan](#)

Stängandet av mysterieskolorna

För femton århundraden sedan ringde dödslockorna för Västerlandets mysterier när kejsar Teodosius II bannlyste hedendomen i det romerska imperiet. Detta inkluderade då Trakien, Makedonien, Kreta, Syrien och Egypten. Det slutliga slaget kom mindre än ett århundrade senare, år 529, när kejsar Justinianus stängde den sista av Athens filosofiska skolor, den akademi som grundats av Platon. Bortsett från undertryckandet av allt ickekristet, hade mycket av det som en gång hölls heligt i mysterierna - vilka ju rituellt framställde den strävande själens förening med det högre jaget - urartat till degenererade orgier.

I ockultismens hela historia har man aldrig kunnat säga att mysterierna - i sin renhet och andliga integritet - tillgodosett människans personliga och emotionella natur. Det är just för att befria själen från begränsningar, för att rena hjärtat och disciplinera sinnet, som mysterieträningen är så hård, ty vid initiationen är det bara med okuvlig andlig styrka som det grundliga eldprovet kan bestås.

Födelse, uppväxt, mognad och ålderdom är det ofrånkomliga förloppet på naturens alla områden. Detta innebär dock inte att en mysterieskola eller en människa måste åldras *under förfall*, inte ens i tider när stora materiella framsteg görs och degenerationens och ärelystnadens frön sås särskilt rikligt. Men när i ett mysteriecentrum den andliga tillväxten ställs inför utmaningar och dessa inte möts med en hjärtats självtukt som är ännu större än de förberedande gradernas, slår det inre förfallets giftiga frön rot och gror. Lugnet trängs undan av förfallet och skolan tynar bort. Brödraskapets andliga inflytande dras tillbaka, och det som återstår är det rituella skalet.

Den verkliga orsaken till mysterieskolornas stängning var därför den *inre trolösheten* hos templets väktare. Ljuset skulle aldrig ha slocknat om hierofanterna förblivit lojala mot skolornas tidlösa principer. Ty Brödraskapet bevakar varje ljus med örnblick, och när ropet på sanning är kraftigt förblir mysterierna rena och sanna.

När mänskligheten eller någon del av den, t o m en enskild individ, uttrycker sin andliga och intellektuella vädjan med styrka, med vibrerande andlig energi, med det inre livets själva väsen så att säga, verkar detta som en Lärares andliga magnetism och vädjan når ofelbart fram till Det Stora Brödraskapet som då sänder ut en budbärare i världen. Mysterierna förföll alltid därför att människorna blev mer och mer indragna i själviskhet och den materiella världens egennyttigheter, samtidigt som de förlorade den inre kontakten, den inre medvetenheten om förening, med de andliga krafter som nämndes ovan. (ET, 2:1053)

Det finns två vägar inom ockultismen: den vita magins och andliga framgångens högerhandsväg samt den svarta magins och andliga tillbakagångens vänsterhandsväg. Det finns ingen tredje väg för avbrott och vila. Den som inte går framåt, blir efter. Utvecklingens riktning är framåt mot andens och sanningens ljus. Vandrar man inte i den riktningen, faller man.

Ju längre man fortskrider i esoterisk träning, desto mer hårfin blir gränslinjen mellan höger- och vänsterhandsvägen, och ju längre man når i sin utveckling och ju finare känsla man får för vad som är rätt och orätt, desto större blir paradoxalt nog de djup man faller i och de höjder man bestiger. Visdomens räta linje blir allt svårare att hålla i sikte allteftersom man gör andliga framsteg. Det är inte de stora fallgropar som lärjungen föll i under tidigare liv som han behöver se upp för, utan *Maras*, "frestarens" subtila försåtligheter som obarmhärtigt prövar själen.

Ett österländskt ordspråk säger att "mellan högerhands- och vänsterhandsmagin finns bara en spindelvävstråd" (BCW, 14:106). Den som vill bli kvar på vägen måste med styrka och mod hålla fast vid denna visdomens spindelvävstråd.

Ett av de mörka krafternas effektivaste vapen är tvivlet - tvivlet på sig själv, på sina ambitioner och sin inre styrka. Att tvivla är en naturlig reaktion hos en lärjunge, men tvivlandet är ett farligt tillstånd så länge det varar. Om det inte tyglas av det fasta beslutet att fortsätta på vägen - oberoende av hur många gånger man snubblar och hur stora misstag man gör - tar självömkan övertaget och dörren till allvarligare faror öppnas: tvivel på läraren, tvivel på skolan, tvivel på Brödraskapet. Då gror den inre oordningens ödesdigra utsäde som, om det inte drivs ut ur hjärtat, växer till trolöshetens ogräs.

Fruktansvärda är de prov som aspiranten på chelaskap ställs inför, och allvarliga varningar riktas till den ivrige. Som KH 1881 skrev till A P Sinnett:

de som engagerar sig i de ockulta vetenskaperna."måste antingen nå målet eller gå under. Om man väl har beträtt vägen till den stora Kunskapen, riskerar man att bli vansinnig om man tvivlar. Att stanna upp är att falla. Att dra sig ur är att ramla baklänges ned i en avgrund." (ML, s 31)

Initiationen kan resultera i (a) framgång, (b) misslyckande som innebär döden och (c) partiellt misslyckande som vanligen innebär vansinne (se Dhlg, s 297-298). Det är därför som chelaaspiranter upprepade gånger varnas för att rusa in i ockultismen. Det är mycket säkrare för dem att stanna i visdomstemplets förgårdar som allvarliga sökare av djupare kunskap - som studerande, vilka seriöst försöker följa Helgedomens uråldriga regler: lojalitet, pliktuppfyllelse och osjälvisk trohet mot mänsklighetens sak. Om aspiranten lever efter dessa regler under livets mödor och sorger, kommer ofelbart den stund då han får hjälp och får veta att han är "antagen". Till dess gör han bättre i att leva ett ädelt liv där karma har placerat honom.

Oklokt ivrande för andlig disciplin är dock inte hälften så farligt som begäret efter ockult träning för egna själviska ändamål. Det var det omåttliga jagandet efter ockulta krafter som under de tidiga århundradena lade grunden till mysterieskolornas degeneration. Mysterierna förlorade långsamt sin renhet. Alltför många blev av världsliga skäl - inte på grund av sin inre utveckling - mottagna i de förberedande graderna. Riterna blev ytliga ceremoniel, och insikten om deras inre värde avtog. Dogmatiken, ritualismen och prästvåldet växte, och sanningens och esoterikens ande dog bort. De alltför få som förblev sina heliga löften trogna flydde från mysterieplatserna, vilka i senromersk tid förföll så mycket att de faktiskt fördrev dem vars hjärtan bara sökte den genuina esoteriken.

Ljuset drogs tillbaka, men Brödraskapet arbetar med sådan medkänsla att sanningarna har bevarats i sten och i symboler, i allegorier och myter. H P Blavatsky skriver beträffande Egypten:

Dess skriftlärd och hierofanter blev vandrare som spred sig över jorden. De som stannade i Egypten fann sig av fruktan för att de heliga mysterierna skulle profaneras förpliktade att ta sin tillflykt till öknerna eller bergen och att grunda sällskap och brödraskap - sådana som esséerna. De som hade farit över havet till Indien och t o m till det som nu kallas Nya världen svor att iakttaga tystnad och hemlighålla sina heliga kunskaper och vetenskaper. På så sätt ökade avståndet mellan dessa och allmänheten ytterligare. I Centralasien och Indiens norra gränstrakter sopade Aristoteles lärjunge på sitt erövringståg bort alla spår av sann religion, och sanningens adepter drog sig tillbaka till jordens gömda platser. (BCW, 14:294)

Så river Skuggans Bröder periodiskt ned mysteriernas *utposter*, medan mysteriernas hjärta - Ljusets Brödraskap - förblir oskadat. Mörkret kommer aldrig att få tränga in i esoterikens hjärta. Detta slår lika kraftfullt idag som för 18 miljoner år sedan och kommer att fortsätta slå lika kraftfullt till dess vårt solsystem dör - och även därefter. Sanningens ljus är ljuset från universums andliga sol. Så länge dess strålar lyser ned i vår jordiska värld, så länge kommer andens ljus att värma människors hjärtan. KH skriver följande gripande ord till A O Hume:

Var inte ängslig. .vår kunskap kommer inte att försvinna ur människornas åsyn. Den är "gudarnas gåva" och den värdefullaste av alla relikier. Det heliga Ljusets bevarare har inte i eoner seglat säkert över tidens ocean bara för att lida skeppsbrott på den moderna skepticisms klippor. Våra lotsar är alltför erfarna seglare för att vi skall behöva frukta en sådan katastrof. Vi kommer alltid att finna frivilliga ersättare för våra trötta vaktposter och världen kan, trots sitt bedrövliga tillstånd under den innevarande övergångsperioden, fortfarande förse oss med en och annan då och då. (ML, s 215)

[Till kapitel 11](#)

[Till Titelsidan](#)

Den ockulta successionens linje

Grekerna var skickliga i att använda bildspråk för att uttrycka djupsinniga esoteriska sanningar. Därvid tog de ofta bilder från idrottens värld eller förlånade idrottsgrenarna en inre betydelse. Ett av de bästa exemplen på detta är deras framställning av de stora lärarnas succession som ett fackelbärlöpp.

I fackelloppet sprang fackelbärarna från post till post. När en löpare nått slutet på sin sträcka, överräckte han den brinnande facklan till den som väntade där och som omedelbart fortsatte löppet för att i sin tur överrätta facklan till den som väntade på honom. Denna idrottsgren ansågs av många grekiska och romerska författare symbolisera Ljusets bibehållande från tidsålder till tidsålder och peka på de andliga fackelbärare som tiderna igenom överräcker sanningens fackla från hand till hand. (ET, 2:1071)

Vidaregivandet av sanningens ljus genom tiden har utgjort tema för många mysterieliknelser. Denna andliga succession kallades av grekerna också för Hermes Gyllene Kedja, en kedja som de trodde sträckte sig långt in i Olympen, till "Fader Zeus och nedåt via en rad andliga varelser och vissa utvalda och sublimes människor till vanliga dödliga" (ET, 2:1070-1071).

Purucker beskrev den mystiska successionen som *guruparampara*. Ordet är en sammansatt sanskritterm som betyder "lärare bortom bortom". Det står för en följd av lärare som sträcker sig bortom de av oss kända i såväl det förgångna som nuet och framtiden, och vilkas storslagna uppgift alltid är densamma, nämligen att arbeta för människornas förändligande.

De gamla mysterieskolorna i alla jordens länder och i alla tidsåldrar hade var och en sin succession av lärare vilka efter utbildning blev bemyndigade att i sin tur utbilda, och så länge som detta vidaregivande av Sanningens ljus pågick i något land var vidaregivandet i varje avseende en sant andlig institution. (ET, 2:1071)

Ett framstående exempel på detta urgamla vidaregivande är raden av Tibets "levande buddhaer", vilken "utgör en verklig succession, om än av en något speciell art, och inte alls är vad västerländska lärde menar eller ofta missförstår den vara" (ET, 2:1071).

Ser vi till de eleusinska mysterierna i Grekland

vet vi att hierofanterna togs från Eumolpidernas familj och att fackelbärarna togs från Lykomidernas familj, vilka båda familjer bodde i Aten. Och vi har anledning förmoda att man vid mysterierna i Samothrake, sätet för en äldre rit och liksom mysterierna i Eleusis en statlig institution, gjorde på samma sätt vid överlämnandet av den tradition som hölls helig och inte fick meddelas de oinvigda. Föreningsbandet mellan de invigda i dessa så kallade mysterier ansågs ouplösligt, omöjligt att slita av. Det till och med stärktes genom döden. (Dhlg, s 293)

I Persien, liksom i Egypten, manifesterades successionslinjen i en annan form. I Persien har vi de tretton eller flera Zoroastrar vilkas esoteriska bidrag till Persiens historia var den en gång stora civilisationens inspirationskälla:

Antalet Zoroastrar som då och då framträtt är förvillande så länge vi betraktar dem som reinkarnationerna av ett enda ego i stället för av flera egon, vilka förkroppsligat det vi enligt de ockulta annalerna kan tolka som "zoroasterandan". Saken är enligt zoroastrismens system och terminologi den att varje rottras och underrar, liksom varje underrar av de senare, har sin egen Zoroaster eller sina egna Zoroastrar. I zoroastrismen betyder ordet Zoroaster ungefär detsamma som buddha inom buddhismen och avatara inom hinduismen. Det har alltså funnits stora Zoroastrar och mindre Zoroastrar - storheten avser då det arbete vederbörande utträttat. Därför kan vi ur en synvinkel tala om tretton Zoroastrar och ur en annan om fjorton, eller kan vi, liksom när det gäller antalet manuer inom hinduismen eller buddhaer inom buddhismen, multiplicera dessa antal med sju eller tio med fjorton om vi medräknar varje liten underrar med dess vägledande zoroasteranda. (SOP, s 636)

I Egypten gör sig Hermes Trismegistos (den trefalt störste Hermes) bemärkt i den långa Hermesrad, vars skrifter och undervisning grundade sig på den gamla mysterieläran. I Grekland har vi också orfeusmysterierna, ur vars esoteriska undervisningskammare många med namnet Orfeus framträdde.

Vad var det som fick dessa lärjungar att ta sina lärares namn? Varför arbetade och undervisade de under namnen

Orfeus, Hermes och Zoroaster? Var det ett slags andlig plagiering eller var det av tacksamhet till de lärare som hade gett dem ALLT, som hade tänt den esoteriska eldens flamma i deras hjärtan? Helt säkert var det av tacksamhet, ty vilket ljusets budskap de än framförde, kallade de inte detta budskap för sitt utan för "hans som sänt mig" - "som vi mottagit det, ger vi det vidare". Denna sed ställer till besvär för vår tids historiker som vill sätta rätta etiketter på vad som förevarit, men man kan inte låta bli att tycka om dessa gamla lärjungar för den själsliga lojalitet som tog avstånd från alla tankar på *individuell* storhet.

Förhållandet mellan lärare och lärjunge är ett heligt band av andlig förtrohet. Lärjungen känner tacksamhet i förhållande till sin själsliga storhet. En liten själ känner ovilja när den erbjuds vägledning och beskydd, en stor brinner av kärlek och tacksamhet. Länkarna i Hermes Gyllene Kedja binds samman av tacksamhet. Varje länk är kopplad till sin broderlänk hjärta med hjärta, lärare med lärjunge, lärjunge med lärare. Varje lärare är lärjunge till sin företrädare, varje lärjunge är lärare för sin efterträdare - alla sammanbundna av kärlek, trofasthet och tacksamhet till läraren, Brödraskapet och den esoteriska visdomen:

Likt gamla tiders signaleldar som förmedlade underrättelser över landytan när de tändes och släcktes på kullarna i tur och ordning, har en lång rad "vise" män från historiens begynnelse till vår egen tid gett visdomen vidare till sina direkta efterträdare. Gett från siare till siare har "Ordet" förkunnats, och när det för alltid för bort invigaren ur människornas åsyn, för det fram en ny invigd till beskådande. (Isis, 2:571)

Denna långa rad av "vise" män har hållits obruten sedan mitten av den tredje rotrasen genom två slags insatser: (a) genom reinkarnerandet av adepter och (b) genom att lärjungar undergått initiationens födelseprocess. Brödraskapet vitaliserar alltså sin medlemskara genom återfödelse av hierofanter och genom kandidaters "andra födelse" i mysteriekamrarna (ET, 2:1070). "Givandet av Ordet" var solinitiationens sista rit. Utan den kunde invigaren inte förläna sin lärjunge någon ockult auktoritet.

Sålunda sträcker sig en linje av esoterisk auktoritet och visdom genom chelaskapets olika grader till adepter, från adepter till höga mahatmaer, från höga mahatmaer till buddhaer, från buddhaer till dhyani-buddhaer, från dhyani-buddhaer till jordkedjans andlige vägledare och beskyddare, från jordens planetande till solens hjärta. En lysande länk mellan visdomens ringaste lärjungar och solens logos.

[Till kapitel 12](#)

[Till Titelsidan](#)

Mysterieskolorna idag

De storas Brödraskap överger aldrig mänskligheten. Under och bakom och inom Brödraskapet pulserar medkänslans eviga hjärta. Tillbakadragandet av mysterieskolorna från offentligheten innebar inte att mahatmaernas varaktiga stöd drogs tillbaka. H P Blavatsky skriver att mysteriecentra idag står att finna i hela världen, ty "den hemliga sammanslutningen lever fortfarande och är lika aktiv som den alltid har varit" (Isis, 2:100). Vaktade med största omsorg av sina beskyddare, kan dessa skolors geografiska belägenhet dock inte upptäckas av andra än de värdiga. Men hemlig är inte detsamma som icke-existerande.

Kan den fysiska kroppen förbli levande och funktionsduglig om hjärtat slutar pumpa blod i cirkulationssystemet och det inte längre ger de vitala organen deras livsflöde? Nej, och likadant är det med jordens andliga kropp, vars mystiska hjärta är Shambala och från vars hjärtkammare Brödraskapets esoteriska livsblod flödar till organiska centra. Varje mysteriecentrum är ett organiskt fokus, varje människa är en levande cell. Alla har vi skyldighet att vara andligt lojala mot det centrala hjärtat. Är det logiskt att anta att ett hjärta slår förgäves? Är det logiskt att anta att organ fungerar skilda från hjärtat? Nej, sådana antaganden motsägs av förnuftet och erfarenheten.

Det esoteriska livsflödet distribueras därför på tre vägar:

(1) Genom de exoteriska och de esoteriska mysterierna. De exoteriska eller mindre mysterierna är nu "till stor del ersatta med den teosofiska rörelsens olika aktiviteter, en rörelse som i sig är exoterisk" (SOP, s 637). De esoteriska eller större mysterierna är däremot, på grund av den tunga materialism som förblindar världsmedvetandet, för närvarande omsorgsfullt dolda. Men just därför att behovet av ljus och sanning har ökat, "är mysterieskolornas esoteriska grupper kanske fler idag än på tusentals år." (SOP, s 637).

Detta faktum är betydelsefullt för alla som söker sanningen. När den forntida visdomen med kraft bemäktigar sig ens hjärta, kan man inte bara få ett andligt lyft genom kontakten med de exoteriska mysterierna utan placerar sig också inom räckhåll för inspirationsflödet från de esoteriska mysterierna, Brödraskapets säten eller organiska centra.

(2) Genom nationella områdets organiska fokus. När det gäller de andliga inflytandenas flöden befinner sig alla länder i magnetisk och mystik vibrationskontakt med Shambala. Varje stort land har sina esoteriska centra:

Sålunda kan ett litet land som Nederländerna vara centrum för en hemlig mysterieskola vars förgreningar och inflytande sträcker sig över halva Europa. Ett faktum är att varje nationell enhet i världen har sina egna hemliga andliga beskyddare, vilka sammantagna bildar ett verkligt esoteriskt centrum. Vi kan kalla dem för folkets ockulta väktare. Storbritannien har sina, Tyskland har sina, Ryssland har sina, och likadant är det med Schweiz, Frankrike, Italien, Spanien, Portugal, Kina, Indien, Japan, USA, Mexiko, Kanada, Brasilien etc, etc, etc. (SOP, s 637)

Dessa ockulta väktare blandar sig inte i politiska angelägenheter. Deras arbete är "helt och hållet andligt, moraliskt, intellektuellt och alltid välsignelsebringande. Och det är i sanning allomfattande och en tyst vägledning för de olika folkens intuitiva själar" (SOP, s 638).

(3) Den tredje distributionsvägen är en av de mest fascinerande, men minst uppmärksammade: bevarandet av kunskapen från tidsålder till tidsålder.

Det finns faktiskt grupper vars enda uppgift är att inrätta ockulta initiationscentra, att förbereda studerande för esoteriskt arbete i världen och att bevara ovärderliga skatter - mänsklighetens arvegods - av både intellektuell och materiell art. (SOP, s 637)

Generationerna av vise är inte slösaktiga och de stora filosofiska och religiösa systemen har inte gått förlorade under tidernas lopp. Allt av väsentligt andligt värde finns bevarat i planetens hemliga arkiv:

Utspridda över jorden lever obemärkta en handfull djuptänkande och tillbakadragna forskare som studerar de stora frågorna om universums fysiska och andliga världar. De har hemliga uppteckningar, i vilka bevaras frukterna av det forskningsarbete som utfördes av den långa rad remitter, vars efterträdare de är. Den kunskap som innehades av Indiens, Babyloniens, Nineves och Thebes vise, de legender och

traditioner som kommenterats av Solons, Pythagoras och Platons lärare i Heliopolis och Sais marmorhallar, de traditioner som redan i gamla tider knappast mer än glimtade fram genom det förflutnas dimridå - allt detta och mycket mer är upptecknat på oförstörbart pergament och vidarebefordras under säkra former från den ene adepten till den andre. (Isis, 1:557-558)

En dag kommer värdiga forskare att återfå de förlorade nycklarna och mysterium efter mysterium blir löst. Tempel grävs fram, hemligheter från initiationskamrarna uppenbaras och planetens och mänsklighetens ockulta historia rullas upp. När? Vid rätt tidpunkt, en tidpunkt som inte fastställs av godtycke utan av att det tredje ögat - som nu är "mycket sorgfälligt gömt och otillgängligt" - öppnas igen.

Enligt Purucker har det främsta av dessa hemliga centra sitt säte i Shambala med förgreningar i Syrien, Mexiko, Egypten, USA och Europa, vilka förgreningar var och en är "underordnad Den Ockulta Hierarkins i Shambala modergrupp" (SOP, s 637).

I *The Mahatma Letters* ger mästaren M en märklig beskrivning av en hemlig tillflyktsort, där hans broder och vän inträder i den fortsatta initiationens tystnad. Trots att mästarna är oss ofantligt överlägsna, är de fortfarande människor - storslaget mänskliga, men ändå mänskliga - och måste undergå fler prov. Dessa initiationer är dock av överjordisk karaktär. Om sin medarbetares prov skriver mästaren M:

Två dagar senare, när beslutet om hans (KH:s) "tillbakadragande" var fattat, frågade han mig vid avskedet: "Vill du vaka över mitt arbete och se till att det inte faller samman?" Jag lovade att göra det. Vad skulle jag inte ha lovat honom i den stunden? På en viss plats, vars belägenhet inte röjs för utomstående, finns en klyfta över vilken är spänd en klen bro av flätat gräs. Under den forsar vatten fram i en kraftig ström. Förmodligen skulle inte ens den modigaste av era alpinister våga sig på att forcera bron, ty den hänger som en spindelväv och *verkar* vara ruten. Men det är den inte, och vågar man beträda den och lyckas ta sig över klyftan, vilket man gör om det är meningen, kommer man till en plats av oförläpelig skönhet - till en av *våra* platser och några av *vårt* folk. Både platsen och folket är helt okända för de europeiska geograferna. Ett stenkast från det gamla lamaseriet står det gamla torn, i vars sköte generationer av bodhisattvaer har "fötts". Det är där som vår livlöse vän nu vilar. (ML, s 219)

Där i Helgedomen "föds generationer av bodhisattvaer", i vilkas esoteriska uppgifter ingår att upplysa mänskligheten. På grund av världens alla sorger och bekymmer flödar detta nätverks ockulta livsenergi rytmiskt och oavbrutet genom de osynliga artärerna och venerna i jordens andliga kropp. Brödraskapets medkänsla är så stor och dess arbete så oförtröttligt, att det inte kommer att avsluta sin uppgift förrän varenda människohjärta slår i takt med dess eget.

[Till Titelsidan](#)

Källor och förkortningar

Apulejus

The Isis-Book (Metamorphoses Book XI), Brill, Leiden 1975

Apulejus

Metamorphoses, or The Golden Ass, quoted in Lewis Spence, *The Mysteries of Egypt*

ML: Barker, A Trevor

The Mahatma Letters to A P Sinnett, Theosophical University Press, Pasadena 1992

BCW: Blavatsky, H P

Collected Writings, Theosophical Publishing House, London 1958-1991

DHL: Blavatsky, H P

Den Hemliga Lärnan, Uppsala 1919

Isis: Blavatsky, H P

Isis Unveiled: A Master-Key to the Mysteries of Ancient and Modern Science and Theology, Theosophical University Press, Pasadena 1999

Blavatsky, H P

The Theosophical Glossary, Theosophy Company, Los Angeles 1990

Blavatsky, H P

The Voice of the Silence, Theosophical University Press, Pasadena 1994

Durant, Will

The Story of Civilization, Vol 1, *Our Oriental Heritage*, Simon and Schuster, New York 1935

Eliade, Mircea

A History of Religious Ideas, Vol 1, *From the Stone Age to the Eleusinian Mysteries*, University of Chicago Press, Chicago 1978

Ginsburg, Christian D

The Kabbalah: Its Doctrines, Development and Literature, George Routledge & Sons, London 1925

Judge, William Quan

Bhagavad-Gita, Proprius 1977

Kanta, Katherine G

Eleusis: Myth, Mysteries, History, Museum, Athens Nationalmuseum 1979

Kerényi, Carl

Eleusis: Archetypal Image of Mother and Daughter, Bollingen Series LXV.4, Pantheon Books, New York 1967

Meyer, Marvin W

The Ancient Mysteries: A Sourcebook, Sacred Texts of the Mystery Religions of the Ancient Mediterranean World, Harper & Row, San Francisco 1987

Mylonas, George E

Eleusis and the Eleusinian Mysteries, Princeton University Press, Princeton 1961

The Mysteries: Papers from the Eranos Yearbooks, Bollingen Series XXX.2, Pantheon Books, New York 1955

Oliver, George

The History of Initiation, Macoy Publishing and Masonic Supply Co, New York 1923

Pert Em Hru (Den egyptiska dödsboken)

Dhlg: Purucker, G de

Den hemliga lärans grundtankar, Teosofiska Bokförlaget 1988

ET: Purucker, G de
The Esoteric Tradition, Theosophical University Press, Pasadena 1973

SOP: Purucker, G de
Studies in Occult Philosophy, Theosophical University Press, Pasadena 1973

Spence, Lewis
The Mysteries of Egypt, or The Sacred Rites and Traditions of the Nile, Rider & Co, London 1933

Surya-Siddhanta: A Text-Book of Hindu Astronomy, Wizards Bookshelf, San Diego 1978

Theon av Smyrna
Mathematics Useful for Understanding Plato, Wizards Bookshelf, San Diego 1979

The Vishnu Purana, Trübner & Co, London 1864-77

[Till Föörord](#)

[Till Titelsidan](#)